

HEDEN VOL ONLINE WIET

schamper

Hét onafhankelijke studentenblad van de Universiteit Gent

Jaargang 43 // #586 / 20 november 2017 // tweewekelijks tijdens het academiejaar

KAN DE POT OP

COLOFON

Oplage

4000 exemplaren op gerecycleerd papier, gratis verspreid in alle faculteiten, resto's en homes van de UGent. Verschijnt tweewekelijks tijdens het academiejaar.

VU

Arthur Joos
Hoveniersberg 24, 9000 Gent

Druk

Geers Offset
Eekhoutdriestraat 67, 9041 Gent

Hoofdredacteur

Arthur Joos

Chef Eindredactie

Joline Vermeulen

Coördinator

Pieterjan Schepens

Chef Cultuur

Tom Antonissen

Chef Reclame & PR

Selin Bakistanli

Chef Wetenschap

Emilie Devreese

Chef Lay-out

Timme Craeye

Chef IT

Maxim Lippeveld

Redacteurs

Laura 'Billy' Massa, Joline 'Stockholm' Vermeulen, Selin 'Ribba' Bakistanli, Timme 'Klippan' Craeye, Wout 'Poäng' Vierbergen, Luna 'Rens' Nys, Kasper 'Ektorp' Van Parys, Lois 'Lampán' Savat, Daan 'Docksta' Van Cauwenberge, Sarah 'Kallax' Van Meel, Emilie 'Måla' Devreese, Hendrik 'Henriksdal' Taelman, Arthur 'Dalfred' Jacobs, Shauni 'Glimma' De Gussem, Arthur 'Lack' Joos, Pieterjan 'Frakta' Schepens, Suzanne 'Melltorp' Grootveld

Medewerkers

Sander 'Färgrik' Van Damme, Ines 'Leirsund' Verniers

Illustraties

Emilie Devreese, Delphine 'Odger' Nies

Foto's

Shauni De Gussem, Emilie Devreese, Arthur Joos, Sarah Van Meel, Wout Vierbergen

Eindredactie

Nicky 'Hemmahos' Vandeghinste, Tom 'Strandmon' Antonissen, Joline Vermeulen, Selin Bakistanli, Timme Craeye, Wout Vierbergen, Luna Nys, Hendrik Taelman, Suzanne 'Tobias' Grootveld, Pieterjan Schepens, Elena 'Malm' De Bacquer, Elisabeth 'Allemansrätten' Goethals, Wout Vierbergen, Olivier 'Forsä' Vander Bauwede, Laura Massa, Maxim 'Koppla' Lippeveld

Cover

Arthur Joos, Laura Massa, Hendrik Taelman

KNUFFEL EENS EEN PROFESSOR

DOOR ARTHUR JOOS

Honderden tot zelfs duizenden publicaties op een carrière; je kan je al snel afvragen wanneer professoren nog slapen. Toch zijn de proffen die hun namen in een aantal jaren tijd op minstens vierhonderd papers plaatsten, in sommige faculteiten dikker bezaaid dan in andere. Zij hebben zo veel publicaties op hun naam staan, dat enkelen er zelfs meerdere per week lijken te schrijven. Helemaal op hun eentje? Natuurlijk niet. Aan de Vlaamse Universiteiten worden publicaties natuurlijk wel aangemoedigd, zowel om carrière te maken als om financiële middelen binnen te halen. "De slinger is doorgeslagen", klinkt het.

Aan de faculteiten die in het artikel op pagina zes aangehaald worden, heerst bovendien een cultuur waarin

auteurs ervoor kiezen om proffen in invloedrijke functies als medeauteurs op hun publicaties te vermelden. Zo bedanken auteurs niet enkel de collega's die hen hielpen om middelen voor hun project te verkrijgen, maar krijgen publicaties ook meer aandacht. Een wonderoplossing hiervoor is er niet,

“

De slinger is doorgeslagen

wel kunnen bepaalde aspecten van het probleem aangepakt worden. Dat zou bijvoorbeeld kunnen door individuele proffen meer differentiatie tussen onderwijs en onderzoek toe te laten, of door interne competitie voor middelen af te schaffen. Moraal van het verhaal: als je professor zich weer eens excuseert voor het uitblijven van die nieuwe cursus, sluit je armen eens rond die mens in plaats van hem of haar te lynchen.

IN DEZE EDITIE

Onderwijs

- 4 Kort en Just UGent Things
- 5 On the Origin of: Emile Braunscholl
- 6 Publicatiedruk bij proffen
- 10 Gentstudent.nl: drugs online, mag dat?
- 12 Internationaal
- 14 Le monde Stuveresque
- 15 Achterklap
- 16 Wervingscampagne
- 17 Column
- 18 Moderator
- 20 Proffen op zondag: Geert De Soete

Wetenschap

- Schamperlab 22
- R2D2 als collega 24
- Bitcoins, het nieuwe goud? 26
- Wetenschapskort 28

Cultuur

- 30 Cultuuragenda
- 31 Milo Rau over Gent
- 34 Pol Hoste: interview
- 36 Gez(w)icht
- 37 Recensies

Satire

- De Liegende Reporter 38
- Strip en minisatire 39

Een spook waart door de stad

.Nog zelden wordt het aanschouwd: zich overdag verschuilend in de hoogte van Belforts beest, hangt het hunkerend, loerend en glurend over de stede. Uitsluitend 's nachts krijgt het weerom zijn deerniswekkend lied, zichzelf bemoedigend ondanks de aanstaande en volkomen ondergang. Luister! Zo-even bewoog het zich schimmig en schuifelend over een verlaten Kouterlei naar **Auw La podium (Auw La, 22/11)**, louter aanschouwbaar tussen apotheose en ovatie, waar haar puurheid culmineert. Uiterst zorvuldig manoeuvreert het zich omheen een onstuimige **Cantus (Moeder Domper, 22/11)**, als een zonderling slangenbeest dat zijn superieure omcirkelt. Veelvuldig wordt het gevreesd door menigen, zelden wordt het gekoesterd door enkelen. Het streelt zachtjes de lichtvochtige grond, kniezend om het onafwendbare lot, wanneer het onderbroken wordt door het gestadige geploeter van een oprukkende tweebener. Na iedere hevige klap waarbij aarde en zool zich onherroepelijk maar plotsklaps herenigen op **Start to Run (Vlaamse**

Diergeneeskundige Kring, 27/11) scheert het echter kortstondig weer over het oppervlak heen, de ademhaling van de eenling tartend, de veerkracht sarrend. Wederom parasiteert het op de luchthartige deelnemers van **VLK Professionele Speeddate (Vlaamse Levenstechnische Kring, 22/11)**, zich over hen buigend als een roofvogel die zijn prooi overmeestert, de klauwen eerst diep in het vlees drukkend om de buit vervolgens naar het einde van het levenspad te begeleiden: eindpunt ongekend. Op de **Horroravond (Home Boudewijn, 22/11)** ziet men het vervloeien als zwart in wit, waarbij de schim het schreeuwen ter wille van goedkope schmink, grillige lichteffecten en onverhoedse bewegingen aanvult met zijn deemoedig lied. Zodoende de avond vervullend van een gedenkwaardig ensemble, uliem de toren evenmatig als de opstaande zon terug beklimmend. Afgedaan. Finito. Schluss.

Een spook waart door de stad: het schaduwbeeld van de stilte.

Just ~UGent~ things: Ufo

DOOR SELIN BAKISTANLI

De plechtige opening van het Universiteitsforum vond plaats in het begin van het academiejaar 2009-2010. De kers op de taart van het project was de mobiele scheidingswand die auditorium Leon De Meyer, waar 1000 mensen kunnen plaatsnemen, in twee auditoria kan delen met 400 en 600 zitplaatsen. De mobiele wand weegt 30 ton en mag volgens de veiligheidsvoorschriften enkel neergelaten worden wanneer het auditorium volledig leeg is. Het mechanisme om dit te doen moet bestuurd worden door twee personen die elk op een knop drukken. Wanneer een knop wordt losgelaten, stopt het proces meteen. Geheel volgens de tradities van de UGent waren er in het begin wat problemen met de wand, waardoor hij niet naar beneden gehaald kon worden. Sommigen claimen dat dit aan een constructiefout ligt, anderen zeggen dat de

wand in het begin wat uitzette door de warmte in de glazen vin bovenop het Ufo waarin hij opgetrokken is. De universiteit zelf hield het bij de opening op: "Hij is nog niet klaar." De gasten, waaronder toenmalig Vlaams Minister-President **Kris Peeters**, moesten het doen met een demonstratiefilmpje van de werkende wand.

ON THE ORIGIN OF

Emile Braunschool

DOOR HENDRIK Taelman

Als je ooit in de Aula Academica in de Voldersstraat moet zijn, loont het zeker de moeite om honderd meter verder te wandelen en eens een kijkje te nemen in de Emile Braunschool: de verborgen parel van de universiteit?

De huidige Braunschool is slechts een deel van het vroegere complex dat de jezuïeten gestaag hebben uitgebouwd vanaf hun vestiging in de Voldersstraat in 1591. De gebouwen waren voorheen eigendom van een van de leiders van de Calvinistische republiek van Gent.

DE EEN ZIJN DOOD

Deze onafhankelijke stadstaat was echter geen lang leven beschoren: de protestantse leiders van de republiek werden onthoofd, de panden aan de contrareformatorische jezuïetenorde geschonken. Die richtten er naast een klooster en een kerk ook een college in. Dat college had veel succes en telde op zijn hoogtepunt 455 leerlingen. Het onderwijs was ook gratis en werd gesubsidieerd door de stad, die zich daarvoor wel genoodzaakt zag een heffing op bier en wijn in te voeren.

Mooie liedjes duren echter niet lang; de jezuïetenorde en het daarbij horende college kenden een sterke terugval in de 18de eeuw. Uiteindelijk werd de orde in 1773 ontbonden door de paus en werden de goederen in beslag genomen en verkocht. De verschillende gebouwen van het complex kregen een waaier aan functies. Zo werden er in de gebouwen een nieuw college, de raad van Vlaanderen, een kazerne en een vrijmetselaarsloge gevestigd.

IS DE ANDER ZIJN BROOD

Toen Nederlandse koning **Willem I** in 1817 een universiteit wilde oprichten in de Zuidelijke Nederlanden, koos hij samen met Leuven en Luik voor Gent. Bij de onderhandelingen over de voorwaarden werd overeengekomen dat de stad verantwoordelijk zou zijn voor de huisvesting van de kersverse universiteit. Stadsarchitect **Lodewijk Roelandt** kreeg de opdracht om de aula en de hoofdgebouwen van de universiteit te ontwerpen.

Deze gebouwen werden op de vroegere grond van een deel van het jezuïetencomplex gebouwd. Het aanpalende klooster stond ter beschikking van de Faculteit Letteren en Wijsbegeerte, en later ook van de Faculteit Ingenieurswetenschappen.

De universiteit was echter een groot succes en door het stijgende aantal studenten kwam er een dringende noodzaak aan meer en

grotere gebouwen. Deze expansie zorgde er uiteindelijk voor dat enkel nog de Faculteit Rechtsgeleerdheid overbleef in de voormalige hoofdgebouwen van de universiteit, dicht bij de grote aula. Een ander deel van het complex bleef in handen van de stad en werd gebruikt als middelbare school. Deze school werd later vernoemd naar de populaire burgemeester **Emile Braun**, toen beter bekend onder de naam **Miele Zoetekoeke**. Dat deel werd in 1998 door de universiteit aangekocht en gerestaureerd.

Wordt de publicatiedruk jo

“JONGE ZAP'ERS HEBBEN MEER MAATWERK NODIG”

Aan vier faculteiten hebben tientallen proffen intussen al honderden publicaties op hun persoonlijke palmares staan, zo veel dat ze in sommige gevallen bijna meerdere publicaties per week schreven. Zijn het superhelden, of is er meer aan de hand?

In 2013 was 14 procent van de onderzoeken bij de arbeidsgeneesheer in Vlaanderen gerelateerd aan stress op het werk. Ook cijfers van ziekteverzuim stijgen elk jaar. Sinds ons artikel over psychosociaal welzijn in *Schamper* 553 heeft de Universiteit Gent heel wat stappen in de goede richting gezet voor het welzijn van haar personeel. Toch lijkt onze alma mater onvoldoende te hebben veranderd aan de publicatiedruk. Vooral voor jonge leden van het Zelfstandig Academisch Personeel (ZAP) blijkt die vaak nog erg hoog te liggen. Zij meten zich aan proffen die schijnbaar meerdere publicaties per week

“

De Faculteit Wetenschappen heeft de reputatie lastig te zijn

uit hun pen laten vloeien.

Opvallend is dat het grootste aantal professoren die elk meer dan 400 publicaties op hun naam hebben staan, in slechts vier faculteiten gehuisvest zijn. Zo zijn de Faculteit Ingenieurswetenschappen en Architectuur, de Faculteit Wetenschappen, de Faculteit Geneeskunde en Gezondheidswetenschappen en de Faculteit Bio-ingenieurswetenschappen elk meer dan vijftien professoren met zo'n groot aantal publicaties rijk. U vraagt zich vast af hoe die proffen dat voor

elkaar krijgen.

RODE OF ZWARTE CIJFERS?

“We hebben, zeker in onze faculteit, een behoorlijk veeleisend kader voor de jonge mensen. Als je onze faculteit met de andere vergelijkt, krijgen we weleens te horen dat we lastig zijn. De normen liggen bij andere faculteiten een stuk lager. Dat maakt het inderdaad niet gemakkelijk voor jonge mensen”, meent professor **Peter Vandamme**, die als vakgroepvoorzitter van het Laboratorium voor Microbiologie verbonden is aan de Faculteit Wetenschappen. Vandamme heeft 600 publicaties op zijn naam staan. Van die 600 zijn 490 A1-publicaties (publicaties van deze laatste soort zijn het hoogst aangeschreven en vergen het meeste werk, *red.*)

Professor Ducatelle, hoofd van het Laboratorium Pathologie bij Vee aan de Faculteit Diergeneeskunde van de UGent, die 888 publicaties op zijn conto heeft, reageert: “Gewoon een optelsommetje maken van de publicaties vind ik persoonlijk een te grote vereenvoudiging en een beetje naïef.” Ook professor **Koen Schoors**, hoogleraar aan de vakgroep Algemene Economie, en **Roald Docter**, hoogleraar aan de vakgroep Archeologie, die zich in het verleden kritisch opstelden tegenover de publicatiecultuur aan de universiteit, voegen hun

bedenkingen toe. Schoors: “Het gaat niet om het totale aantal publicaties, maar om het aantal publicaties gedeeld door het aantal auteurs.” Aan sommige faculteiten hanteert men zogenaamde 'publicatie-treintjes', waarbij naast de eigenlijke auteur(s) ook andere prominenten van de faculteit hun naam verbinden aan papers. Zo ontstaat volgens sommigen een inflatie van het aantal publicaties per professor.

Toch vallen de cijfers moeilijk te omzeilen: er zijn verschillende redenen waarom er proffen zijn met een soms absurd hoog aantal publicaties op hun naam. De verhouding student/personeelslid verschilt sterk van faculteit tot faculteit, en van

veel proffen te veel?

DOOR SUZANNE GROOTVELD, ARTHUR JOOS

FOTO'S DOOR ARTHUR JOOS

vakgroep tot vakgroep. Schoors licht toe: “Er zijn faculteiten waar er drie keer meer proffen werken dan er studenten zijn. Sommige onderzoeksgroepen bestaan uit 300 onderzoekers. Als je dat vergelijkt met de situatie op mijn faculteit, waar er meer studenten zijn per professor, kan je niet verwachten dat er evenveel gepubliceerd wordt.” Dit wordt beaamd door Ducatelle: “Als je zegt dat er faculteiten zijn waarbij mensen een heel hoge output hebben, dan kan dat gewoonweg zijn omdat ze alle tijd vrij hebben om aan onderzoek te doen.”

“WHAT YOU MEASURE IS WHAT YOU GET”

“In de economie zeggen ze: ‘what you measure, is what you get’”, aldus Schoors. “Als je in A1-publicaties meet, verlies je al de rest.” De regels rond de hoeveelheid publicaties die je als wetenschapper hoort te behalen, hadden in het begin als doel om de academische wereld wakker te schudden. “Inmiddels is de slinger doorgeslagen. We kunnen dat niet blijven tolereren, want op die manier ga je veel

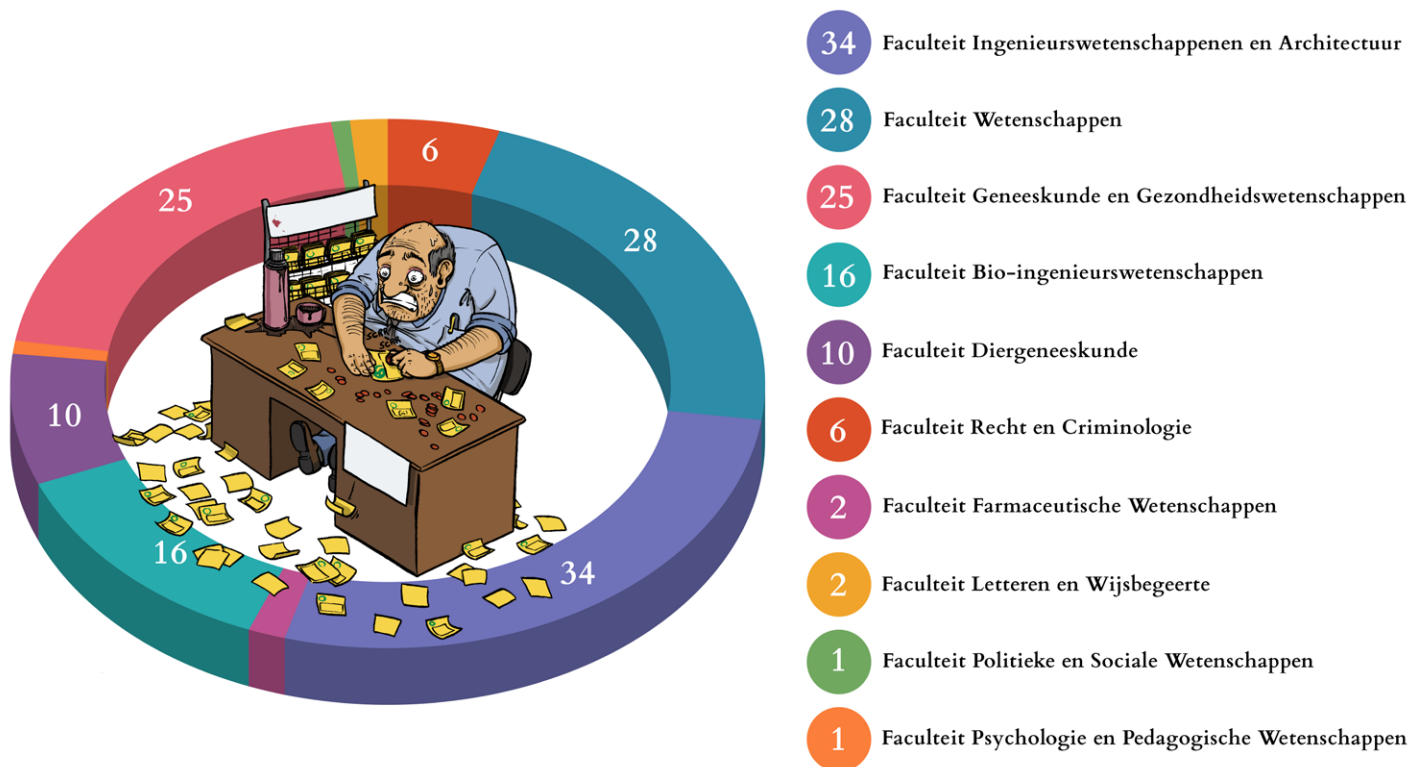
kennis verspillen. Als we een universiteit willen zijn die alle kennisgebieden dekt op een geijkte manier, gaan we op een andere manier moeten beginnen meten.”

“

De slinger is doorgeslagen

“Behoor je tot een klein groepje dat niet binnen de regels past, dan heb je pech. Zo simpel is het. Ik ben het ermee eens dat er

Aantal professoren met meer dan 400 publicaties (per faculteit)

regels nodig zijn, maar welke dan precies? Dat is geen gemakkelijke vraag. Je kunt de bouwstenen aandragen voor een alternatief, maar een volledig uitgewerkt alternatief is moeilijk”, legt Schoors uit.

“

Er zijn belangrijke verschillen tussen vakgebieden

Volgens Vandamme is meer diversificatie in jobomschrijvingen op individueel vlak dan weer een mogelijke oplossing: “Voornamelijk bij de jonge mensen moet er een dossier opgemaakt worden dat veel meer maatwerk is. Ik denk dat er ook moet gekeken worden naar wat de noden in de omgeving zijn van de ZAP’er die aan zo’n loopbaan begint, en ook wat de wensen zijn van die persoon. Dan kan er een

soort contract gemaakt worden waarin beide partijen zich kunnen vinden. Wat verwacht wordt, moet duidelijk zijn in de vacature. Dan komt niemand er bedrogen uit.”

Toch mag de UGent hier volgens Vandamme niet te ver in gaan: “Voor een individu vind ik dat een goede zaak. Wij als instelling moeten er niet naar streven om heel veel mensen uit ons ZAP-korps in een voornaam onderwijsprofiel te sturen. Als universiteit en als onderzoeksinstelling is het te belangrijk dat een groot deel van onze mensen als goede onderzoekers actief moeten blijven. Wel zijn er specifieke noden, waar er echt mensen moeten aangeworven worden die een onderwijsprofiel hebben.”

UNDER PRESSURE

Wie het heeft over publicaties, heeft het ook over publicatiedruk. Professoren Schoors en Docter hebben zich eerder al openlijk uitgesproken tegen de publicatiecultuur in Vlaanderen. Volgens Docter gaat het er in andere landen anders aan toe. In Spanje en Italië werken ze bijvoorbeeld veel meer in teken van een boek of congresbundel. Maar Ducatelle ziet geen probleem: “Als je begint aan een wetenschappelijke carrière, weet je dat je moet publiceren. Dat is daar inherent aan. Ik geloof niet in dat verhaaltje van te grote publicatiedruk. Het hele systeem stimuleert een norm van onderzoek en is de laatste paar decennia gegroeid naar internationale samenwerkingen en het vormen van netwerken.” Volgens Ducatelle ligt het probleem dus niet bij een te hoge druk, maar bij een

onjuiste manier van werken. Netwerken is de sleutel om met publicatiedruk om te gaan. Door samenwerkingen tussen verschillende laboratoria te stimuleren, raken wetenschappers betrokken bij elkaars onderzoek en dus ook bij elkaars publicaties, wat ook Vandamme beaamt. Zo wordt het volgens Ducatelle een stuk gemakkelijker je naam terug te vinden in de auteurslijst, en dat is volgens hem ook precies de bedoeling van Europees onderzoek.

Toch is er volgens professoren Schoors en Docter nuance nodig. Ook hier is het belangrijk in gedachten te houden dat er verschillen bestaan tussen vakgebieden. “De cultuur in de taalrichtingen is bijvoorbeeld nog steeds dat je zelf publiceert, in het teken van een boek”, vertelt Docter. “Daar werk je natuurlijk veel langer aan. Gelukkig is het wel zo dat boeken intussen meer worden gewaardeerd en als meerdere publicaties gelden.”

Vandamme betreurt net als veel van zijn collega’s dat hij voorrang moet geven aan publicaties, eerder dan bijvoorbeeld

“

Publicaties spelen een te grote rol

een stuk cursus te herschrijven: “Mijn papers worden niet meer geteld sinds ik hoogleraar ben, maar ik moet natuurlijk wel binnen mijn taakomschrijving blijven. Ik zou zeer graag eens een stuk cursus herschrijven. Ik zou meer tijd willen steken in het schrijven van grote reviewpapers, maar ik kan dat niet doen. Ik moet keuzes maken.”

“Voor alle duidelijkheid: ik vind het goed dat publicaties een rol spelen”, gaat Schoors verder. “Maar ik vind dat ze een te grote rol spelen. Het probleem is nu dat publicaties eigenlijk twee totaal verschil-

lende doelen dienen. Het eerste doel is binnen je eigen vakgebied te excelleren en je te kunnen meten met andere mensen in dat vakgebied over de wereld. Een tweede doel is het verwerven van een groter deel van de interne verdeelsleutel en middelen.”

Deze zijn volgens de professor totaal contradictorisch: “Wat ik moet doen om een excellent econoom te zijn, is niet wat ik moet doen om een groot deel van de middelen van de universiteit te verkrijgen.” Docter gaat hierop verder: “Publicaties spelen kwantitatief een te grote rol. We zitten als onderzoekers in een spagaat. Het behalen van A1-publicaties zijn de ene poot van de spagaat. De andere poot is alles wat je los daarvan doet en niet wordt gemeten.” Dit wordt beaamd door Schoors: “Alles wat je los van die publicaties doet, weegt bijna niet mee, enkel als schouderklop.”

Over de onderzoeksethische kant is er ook het een en het ander zeggen. Wat mag je wel of niet publiceren? Wanneer mag iemand als co-auteur toegevoegd

“

Impactanalyse is wetenschappelijke navelstaarderij

worden aan het lijstje bovenaan het artikel? Docter: “Wat onderzoeksethiek betreft, zit alles eigenlijk wel dichtgetimmerd. Daar zijn duidelijke regels voor. Maar als we die regels effectief toepassen op publicaties, blijkt al snel dat een groot deel van de regels niet toegepast wordt. Als ik naar mijn eigen dossier kijk, zullen er ongetwijfeld een paar publicaties tussen zitten die achteraf gezien niet helemaal voldoen aan de regels.”

IMPACTFACTOREN?

Een eventuele oplossing zijn impactfactoren. Door te kijken naar het aantal behaalde citaten van een wetenschapper vormt zich een duidelijker beeld over de kwaliteit van die paper. Zo kan er beter gekeken worden naar de capaciteiten van een professor en minder naar het aantal publicaties die deze aan de lopende band kan produceren. Maar volgens Ducatelle is ook deze manier gebiased: “Wat wil hoge impact eigenlijk zeggen? Dat heel veel mensen jouw artikel gaan lezen en er eventueel naar gaan refereren. Dus dat is eigenlijk wetenschappelijke navelstaarderij.”

Ook papers die net vaak aangehaald worden omdat ze het slechte voorbeeld zijn en daarom worden geciteerd, krijgen een hoge impactfactor en kunnen volgens de professor voor problemen zorgen. Dit laatste wordt weerlegd door professor Schoors: “Slechte papers worden na een tijdje wel genegeerd of worden niet eens vermeld. De citaten zijn een redelijk goede maatstaf; als je heel veel geciteerd wordt, heb je iets bewezen.”

FOLLOW THE MONEY

De rode draad doorheen het verhaal vormt het feit dat de publicatiecultuur verschilt van faculteit tot faculteit, terwijl de regelgeving daaromtrent te homogeen is. Schoors: “Elke faculteit moet exact hetzelfde bereiken: publiceren, excellent onderwijs bieden en de beste dienstverlening verschaffen. Op dit moment liggen er plannen op tafel om hier verandering in te brengen. Dat is goed nieuws. Zo ontstaat er meer heterogeniteit.”

Ook voor de manier waarop de financiële koek verdeeld wordt onder de universitaire onderzoeksgroepen, geldt een te grote homogeniteit. “Bij de verdeling van

financiële middelen moet je onderzoeksgebieden vergelijken die niet met elkaar te vergelijken zijn”, gaat Schoors verder. “Zo ontstaat er een maatstaf die nu eenmaal

“

Vakgebieden veranderen hun gedrag naargelang de maatstaf

beter geschikt is voor het ene vakgebied dan voor het andere. Dit kan als negatief gevolg hebben dat vakgebieden waarbij de maatstaf minder geschikt is, hun gedrag gaan veranderen.”

Op de vraag wat een oplossing zou kunnen bieden, kent niemand het antwoord, maar iedereen kent langzaamaan wel de diagnose. Schoors verklaart: “Het probleem van de universiteit is dat het een *zero sum game* is. Je hebt een pot met geld en een groot aantal mensen om het onder te verdelen. Iedereen probeert vervolgens zodanig te trekken en duwen dat het in zijn eigen voordeel is.”

Volgens Vandamme is het wegwerken van de interne competitie dan weer de sleutel: “Aan de Universiteit van Utrecht hebben ze de interne competitie voor onderzoeksgeld volledig afgeschaft. Die pot wordt nu centraal verdeeld volgens een aantal criteria. Na een aantal jaar wordt dat dan geëvalueerd, en wordt het bedrag bijgestuurd. Onderzoekers verspillen zo geen tijd meer aan interne competitie, maar worden veel succesvoller in het binnenhalen van externe gelden. Als we daar naartoe zouden kunnen gaan aan de UGent, zouden we een fantastische stap vooruit zetten.”

Behalve mijne kleine, want da's een

DRUGS ONLINE VERKOPEN, MAG DAT WEL?

DOOR SELIN BAKISTANLI, TIMME CRAEYE, LOÏS SAVAT

CARTOON DOOR DELPHINE NIES

Niet eens uw kot uit moeten komen om een avondje *420 blaze it* voor te bereiden klinkt al makkelijk, en als het ook nog onder een naam als Gentstudent wordt geregeld, wordt het pas echt mooi. Is (of was) Gentstudent.nl een droom die uitgekomen is, of is het concept toch wat verdacht?

Op Gentstudent.nl konden geïnteresseerden wiet bestellen die vervolgens binnen de 24 uur aan huis geleverd werd. Sinds een week is de website echter van het internet gehaald. Zij die er nu naar surfen krijgen de boodschap 'Domain not yet active' te zien.

VAN COFFEESHOP NAAR COFF-E-SHOP

Ons leven speelt zich voor een groot deel online af. Dat de gekste webwinkels als paddenstoelen uit de grond schieten, is dus geen verrassing. Deze zomer lagen de

visitekaartjes van Gentstudent.nl al voor het rapen in het Citadelpark. Toch kwam de site pas recent in opspraak nadat er kaartjes uitgedeeld werden op middelbare scholen. Hun voornaamste doelgroep is echter de Gentse studentenpopulatie, waardoor de naam 'Gentstudent' snel gekozen was. Het populaire Snapchat-account met dezelfde naam liet via enkele snaps al weten dat ze niets met de

website te maken hebben. "Please gebruik uw verstand en koop uw wiet niet online", stuurden ze hun volgers naar aanleiding van de mediahetze.

De mensen achter de site claimen in *Het Nieuwsblad* dat ze niet willen dat Gentse studenten slechte wiet kopen: "Er wordt zo veel troep verkocht tegen belachelijk hoge prijzen. Daar willen we verandering in brengen. We zijn geen oplichters en

“

Websites als Gentstudent.nl laten een spoor na

nemen zelf heel wat risico." "Dit argument zou opgaan mocht Gentstudent.nl drugs verkopen waarbij de zuiverheid er echt toe doet", zo betwijfelt student en tevens recreationeel drugsgebruiker Alexander* hun nobele beweegredenen. "Dat de wiet die nu circuleert echt troep is, en bijvoorbeeld *laced* is met amfetamines of wat dan ook, is volgens mij nonsens."

SMOKE WEED EVERYDAY

Hoewel hij al ervaring heeft met online drugs bestellen, is Alexander niet van plan gebruik te maken van sites als Gentstudent.nl: "De sites die ik bezocht, bevonden zich steeds op het darknet. Ik gebruikte bitcoin om te betalen en versleutelde alle berichten manueel. Als je een website host op het clearweb, wat het geval is bij Gentstudent.nl, laat je een spoor na. Ik weet niet hoe competent de mensen achter die website waren in het uitwissen van hun sporen, maar ik weet wel dat ze mijn betaalgegevens en mijn adres zouden hebben. Daarnaast kan de overheid je internetverkeer ook opvragen bij Proximus of Telenet. Stel dat ze overijverig zijn en van Gentstudent.nl een voorbeeld willen maken, dan ben ik toch blij dat ik die site nooit gebruikt heb."

"Het internet is een betrouwbare, snelle bron met een groot aanbod", verdedigt Alexander het online bestellen van drugs.

"Wanneer je andere drugs dan wiet wil kopen, weet je online beter wat je aan het kopen bent: verkopers geven een zuiverheidspercentage of dosis aan, die zeker betrouwbaarder is dan wat je op straat zou kopen. Natuurlijk is er nog altijd een risico aan verbonden, want het blijft een nauwelijks gereguleerde markt." Zoals op websites als 2dehands of eBay speelt ook

hier de reputatie van de verkopers een grote rol. "Een verkoper die op leugens gepakt wordt, moet zijn reputatie helemaal opnieuw proberen opbouwen."

GEDOOGBELEID

De Gentse politie was al langer op de hoogte van de site, maar zegt dat het lastig is om er tegen op te treden omdat het hun territoriale bevoegdheid overschrijdt. Professor strafrecht **Gert Vermeulen** beaamt dit. "Het Belgisch strafrecht wordt toegepast in België en in een relatief beperkt aantal gevallen buiten België", legt hij uit. "Het gaat om een Nederlandse site die zich in de URL richt op Gent. Dan kan je debatteren of dit een handeling is die plaatsvindt buiten of op het Belgisch grondgebied, omdat

“

Als je een kilo wiet hebt gekocht, zit je wel met een probleem natuurlijk

ze zich met de verkoop richt op ons grondgebied. Ik denk dat je juridisch kan zeggen dat het om een verkoopsaanbod gaat dat zich vanuit Nederland actief uitstrekt tot België en volgens mij is dat een geladen spoor, maar ik ben niet helemaal zeker. Dat is niet geregeld in het recht, omdat het internet op vlak van Europa en het cybercrimeverdrag nog niet 100 procent op punt gesteld is, maar men probeert daar wel afspraken rond te maken."

Volgens Vermeulen richt de website zich duidelijk op een Gents doelpubliek en levert ze ook in het Gentse, wat maakt dat de feiten zich hier plaatsvinden. Zelfs dan is het niet makkelijk om er achteraan te gaan: "Er zal wat spoorwerk nodig zijn: de politie zal een rechtshulpverzoek moeten indienen bij de Nederlandse collega's, die op hun beurt onderzoeks-

handelingen kunnen bevelen ten aanzien van Nederlandse serviceproviders om te achterhalen wie achter de site zit. Het is ook niet meteen gezegd dat er Nederlanders achter de site zitten. Misschien zijn het wel Russen, bijvoorbeeld?" aldus Vermeulen. "Tussen bevoegdheid en effectief handelen zitten een aantal tussenstappen die niet noodzakelijk leiden tot een succesvol onderzoek."

WAR ON DRUGS

Of mensen die iets van de site hebben gekocht nu moeten panikeren? "In België is de koop en verkoop van drugs, zelfs softdrugs, verboden, maar er is een vervolgingsbeleid dat heel transparant is gecommuniceerd: bij verkoop aan meerderjarigen en bij beperkte dosis geldt de laagste vervolgingsprioriteit, wat wil zeggen dat men de facto niet zal vervolgen. Als je een kilo wiet hebt gekocht, zit je wel met een probleem natuurlijk."

Voor wie zich afvraagt hoe het nu precies zit in België, doen wij even - geheel informatief - de praktijk uit de doeken. Op Cannabis Hulp lezen we dat als een minderjarige betrappt wordt op bezit van wiet, de politie de ouders altijd op de hoogte brengt en een proces-verbaal opstelt. Voor meerderjarigen wordt aan bezit voor persoonlijk gebruik inderdaad de laagste vervolgingsprioriteit gegeven. In Nederland wordt gedoogd dat je vijf gram of vijf plantjes bezit, in België gaat bezit voor persoonlijk gebruik over maximum drie gram of één plant. In zo'n gevallen zal er dus niet vervolgd worden, tenzij het bezit gepaard gaat met verzwarende omstandigheden of als het de openbare orde verstoort. Smoren op je kot kan dus eventueel, smoren in het Citadelpark niet.

*Om de anonimiteit van onze getuige te verzekeren, werd een pseudoniem gebruikt

DOOR HENDRIK TAELEMAN, PIETERJAN SCHEPENS, SELIN BAKISTANLI

Ophief onder de Russische studenten: in de aanloop naar het wereldkampioenschap voetbal dat deze zomer in Rusland zal plaatsvinden, zullen sommige studenten hun koten moeten vrijmaken om plaats te ruimen voor agenten en soldaten.

Dat velen onder ons ervoor zouden staan te springen om een WK in eigen land mee te maken, staat als een paal boven water. Dat een even groot deel van de studenten daarvoor hun kot zou afstaan, is een andere zaak. In Rusland is het nochtans de realiteit, en zo is de gebruikelijke sociale commotie en controverser voor een WK weer een feit.

STUDENTEN NIET CONTENT

Tussen 14 juni en 15 juli zal Rusland, in navolging van Brazilië en Zuid-Afrika, gastland spelen voor het WK voetbal. Voor het eerst zal dit evenement plaatsvinden in Oost-Europa. Studenten die op kot zitten in de buurt van de verschillende voetbalstadions, zullen in mei hun woonst moeten verlaten zodat agenten

en soldaten er hun intrek kunnen nemen tijdens het WK. Dit voorstel komt van het Ministerie van Onderwijs en de organisatoren van het WK zelf. Het is de bedoeling om voldoende accommodatie voor voetbal-liefhebbers te voorzien, zonder dat deze gestoord worden door veiligheidsper-
soneel.

“

De berichtgeving over massale uitzetting tijdens het WK klopt niet

Het Ministerie van Onderwijs ontkende dit plan inmiddels al in de Russische krant *Interfax*: "De berichtgeving over de massale uitzetting uit koten tijdens het WK klopt niet, studenten zullen

hun koten al verlaten hebben tijdens de zomervakantie op het moment dat het veiligheidspersoneel er tijdelijk zal intrekken." Het Ministerie liet weten dat studenten die tijdens de zomer op kot blijven, niet manu militari buitengezet zullen worden. De universiteitsbesturen in Nizhny Novgorod, Yekaterinburg en Samara zouden echter al bezig zijn met het herstructureren van de academische kalender en examenroosters zodat studenten zich begin mei al kunnen voorbereiden op het vertrek.

POENTIN

Eind oktober verhoogde de Russische overheid het budget voor de organisatie van het WK nog met een half miljard euro, wat het totale budget op tien miljard euro brengt. Het budget wordt voor meer

dan de helft voorzien door de Russische overheid zelf, de rest wordt gehaald bij bedrijven en regionale overheden. Waar de extra investering naartoe zal gaan, is niet bekend. Het geld dat reeds voorzien is voor het WK gaat voornamelijk naar beveiliging, investeringen in

“

Corruptie en slecht management is typisch bij grote bouwprojecten in Rusland

nieuwe luchthavens, hotels en wegeninfrastructuur en de bouw van stadions. Zo'n 2,3 miljard werd bestemd voor zeven nieuwe stadions. Andere stadions moeten nog gerenoveerd worden. "De kosten zijn waanzinnig uit de hand gelopen. We weten niet wat het uiteindelijke prijskaartje zal zijn, maar het is nu al zes keer duurder dan oorspronkelijk gepland", zei **Jan Balliauw** in juni nog in Sporz. "Dit komt door corruptie en slecht management, wat typisch is bij grote bouwprojecten in Rusland. Men geeft cadeautjes aan bevriende aannemers en politici."

De stadions in Volgograd en Nizhny Novgorod werden toegewezen aan Stroytransgaz, geleid door **Gennady Timchenko**, een vriend van **Poetin**. De

corruptie beperkt zich niet tot de voorbereidingen voor het WK. Zo rijfde **Arkady Rotenberg**, een jeugdvriend van de president, 5,5 miljard pond aan contracten binnen van de massale investeringen die Rusland deed voor de Olympische Winterspelen in Sochi in 2014. De mensen die destijds hun huis moesten verlaten, werden hiervoor gecompenseerd. "Een deel van mijn opleiding betaal ik met het geld dat we gekregen hebben toen ze ons land claimden voor de Winterspelen", klinkt het bij een Russische student.

NA COPA VAI TER LUTA

Algemene verontwaardiging over de hoge kosten van het prestigieuze project blijven echter uit in Rusland. De nationale trots is absolute prioriteit en de organisatie van grote evenementen als de Winterspelen en het WK gaan hiermee gepaard. Dit in schril contrast met de grootschalige protesten in Brazilië in 2013 en 2014, toen het WK daar werd georganiseerd. "Na Copa vai ter luta!" klonk het daar: de beker gaat gepaard met protesten. Demonstranten hekelden de overheid die miljarden dollars besteedde aan het WK, maar het eigen land verwaarloosde. Zo riep men op tot een algemene staking, omdat de kosten voor de renovatie van het Maracanastadion zodanig hoog opliepen dat de overheid met dat geld

ook 200 nieuwe scholen had kunnen bouwen. Het bedrag dat toen in het WK geïnvesteerd werd, zou beter besteed worden aan sociale zorg, onderwijs, veiligheid en infrastructuur, meenden de demonstranten.

In *The Guardian* deed een Braziliaanse student zijn relaas: "De wereld kijkt momenteel naar Brazilië, dus wij maken duidelijk dat wij ons niet vertegenwoordigd voelen. Ik hou van voetbal en het nationaal elftal, maar we moeten stilstaan bij de negatieve impact van het WK. We moeten niet al de slechte gevolgen accepteren die het met zich meebrengt, zoals gedwongen worden om te verhuizen of de inperking van het recht tot staken."

REPUTATIE

Het WK wordt wel vaker bekritiseerd over zijn impact op de lokale bevolking. Volgens Terre des Hommes, een NGO die opkomt voor kinderrechten, treft het vooral de allerarmsten, die uit hun huizen worden gezet en zien hoe miljarden euro's worden geïnvesteerd in evenementen waar zij – in de meest achtergestelde buurten – soms zelf niet eens naar kunnen kijken, bij gebrek aan elektriciteit. Organisator FIFA geniet ook van een voordelig belastingtarief in de gastlanden, waardoor de miljarden aan inkomsten uit het WK het land voor een groot deel verlaten. Tijdens het WK in Zuid-Afrika in 2010 werd bovendien aan de lokale bevolking verboden rond de stadia de informele handel te drijven waar velen voor hun levensonderhoud afhankelijk van zijn. Ook het WK in 2022, dat georganiseerd zal worden in Qatar, is niet onbesproken. Door de slechte werkomstandigheden zijn er onder de hordes buitenlandse gastarbeiders al honderden doden gevallen. Het wordt misschien tijd voor FIFA om werk te maken van een PR-campagne. Of een ethische code. Het is maar een ideeetje.

Le Monde Stuberisque

sm

DOOR SANDER VAN DAMME

In deze rubriek nemen we u steeds mee naar de wereld van de studentenvertegenwoordiging. Velen horen het echter in Keulen donderen wanneer er wordt gegoocheld met termen als 'de Gentse Studentenraad'. Hoog tijd om uw onverlichte geest op te helderen. Stuvors: wie zijn ze, wat doen ze, waar komen ze vandaan?

GENTSE STUDENTENRAAD FOR DUMMIES

Wanneer men de poorten van de Thermanal openzwaait en vervolgens de steven naar bakboord wendt, kan men het hart van de Gentse Studentenraad aanschouwen. Hier houdt zich een klein leger enthousiaste studenten op die de spil van het verhaal vormen. De Gentse Studentenraad is er voornamelijk voor en door de studenten van de UGent. Niet tevreden over de prijs van uw dagelijks brood in de Brug? Een prof die er zijn laars aan lapt? De stuvors trekken de boosdoeners eens goed aan de oren. Maar ook bij de burens zijn soortgelijke mysterieuze krachten aan het werk, zij het bijvoorbeeld als 'de HGSR' (HoGent) of 'de SRA' (Artevelde Hogeschool). Nu, op eigen bodem zien we dat de Gentse Studentenraad als hamer en aambeel uiteenvalt in twee delen. Enerzijds spreekt men van het Dagelijks Bestuur. Zoals de naam reeds ontsluit, bestaat deze uit een zestal medestudenten (bestuursleden) die dagelijks de beslissingen uitvoeren die genomen worden in de Algemene Vergadering (AV). Ze worden er ook door verkozen en leggen er verantwoording aan af. 'Een Algemene Vergadering?' vraagt u? Jazeker, dit betreft de trouwe wederhelft van het Dagelijks Bestuur. Hier hebben twintig stemgerechtigde studenten een vast zitje. Met de stemvlaggetjes worden hier resens aan beslissingen genomen. Trouwens, als u deze vlaggetjes eens live wil zien

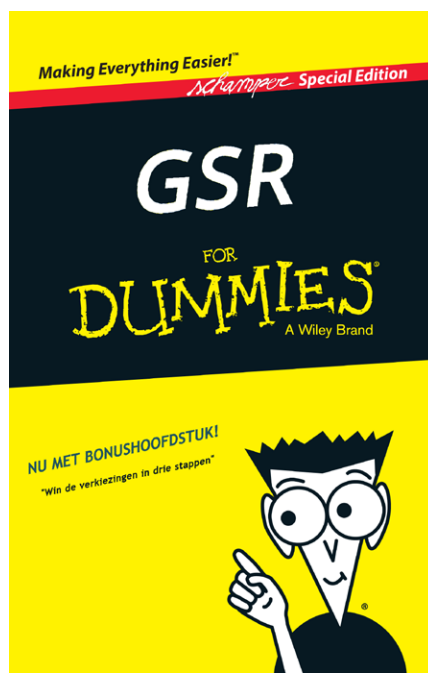
wapperen dan kan dat: iedere Algemene Vergadering is immers vrij toegankelijk voor iedere student van de UGent.

DE STEMMENDE STUVORS

Het gros van de stemmende stuvors komt uit de facultaire studentenraden, elf om precies te zijn. Ja, u leest het goed, die zijn er ook nog! Ze zijn eenvoudig te herkennen doordat ze steevast 'Stu-' in de naam dragen, zoals 'StuBio', 'StuGG'... Drie uitzonderingen op de regel zijn FRiS (ingenieurswetenschappen), DSR (diergeneeskunde) en PPSR (psychologie en pedagogie). De facultaire raden zijn de kleine broertjes en zusjes van de Gentse Studentenraad en richten zich op één enkele faculteit.

HOOG, HOGER, HOOGST!

'Wat met die negen anderen?' vraagt u zich terecht af. Vier stemmers zijn afkomstig uit de Sociale Raad (SoRa). De Sociale Raad is een adviserend orgaan van de UGent dat zich uitsprekt over studentenvoorzieningen. De stuvors die hierin actief zijn, hebben hun stoeltje te danken aan 'de gewone studenten'. Tweejaarlijks mag iedere student hier immers zijn voorkeur over uitspreken. De stemperiode kan je herkennen aan de kleine horden stuvors die je in het UFO haast smekend een tablet onder de neus duwen in de hoop de stemaantallen de hoogte in te sturen. De evenknie van de SoRa is de Onderwijsraad, eveneens adviserend, maar dan omtrent onderwijszaken. Er zetelen ook enkele stuvors, maar zij worden verkozen door de welbekende vlaggetjes op de Algemene Vergadering. Nog vier medestudenten zijn afkomstig uit de Raad van Bestuur, het hoogste beslissende orgaan van de UGent. Ook zij moeten zich echter eerst door de studentenverkiezingen heen wurmen. De allerlaatste pion vinden we een kleine trap lager in het Bestuurscollege, tevens een beslissend orgaan dat enkele taken van de Raad van Bestuur overneemt. Deze stuvor wordt verkozen door zijn vier collega's uit de Raad van Bestuur.

DOOR SELIN BAKISTANLI

DIENT MAFFIAPRAKTIJKEN

Voor eeuwig slachtoffer Dienst Studentenactiviteiten is het weer van dat: vandalisme! Ditmaal moest een vuilnisbak buiten het ontgelden, het arme ding werd helemaal gedeukt achtergelaten. Daarnaast werd de statafel die aan de uitgang staat voor de lol omgedraaid. Makkelijk terug te draaien, zeg je? De omgekeerde tafel was, geheel maffiagewijs, verzwaard met een betonblok. Van de daders geen spoor. Om dergelijke praktijken in het vervolg makkelijker te kunnen bestraffen is de DSA aan het kijken welke verdere maatregelen genomen kunnen worden.

SIMONNY CORLEONE

Naar goede gewoonte vond ook dit semester onze Schamperquiz plaats. Winnaars waren de **Nine Inch Males**, die vorige editie ook al met de eerste prijs – een etentje in Club Het Pand – gingen lopen. De tweede plaats was voor de **Jean-Jacques De Gucht Jugend**. *Fun fact*: op de lustrumquiz van studentenvereniging Veto, die twee dagen na onze quiz plaatsvond, ging de Jugend ook met de tweede plaats lopen. Eeuwig tweede **Natalia** is er niets bij! Deze editie was tevens de laatste editie gepresenteerd door (roch niet zo?) vaste waarde **Kwismeester Simon**. Volgende keer verruult hij de microfoon voor een balpen en zal hij zelf de quizzers vervoegen.

AN EREDOCTORAAT YOU CAN'T REFUSE

Op 23 maart viert de UGent haar Dies Natalis, wat meestal gepaard gaat met het uitreiken van enkele institutionele eredoc-toraten. Dit jaar is de Senegalese auteur **Fatou Diome** een van de gelukkigen. Haar naam doet misschien een belletje rinkelen bij hen die aanwezig waren op Manifesta deze zomer: tijdens het centraal moment gaf Diome een vurige speech. De univer-siteit stelt dan ook dat dit eredoctoraat een sterk maatschap-pelijk signaal uitstuurt: "De thema's die de schrijfster in haar werk aansnijdt (postkolonialisme, vluchtelingen, de plaats van de vrouw in de samenleving, een zoektocht naar een meervoudige en gelaagde identiteit, racisme en nationalisme, de rol van Europa in de wereld, migrantenproblematiek) sluiten aan bij de bezorgdheden en de vraagstellingen van een univer-siteit die voeling heeft met de wereld van de 21e eeuw."

ROL

HIERMEE

UW

TOETER

SCHAMPER WERFT AAN!

Rijkt je kennis verder dan:
"Have you tried turning it off and on again?"
Schamper zoekt liefdevolle IT'ers.

Een neus voor nieuws en dt-fouten?
Vond je de fout in het vorige prentje?
Schamper zoekt de (eind)redacteurs
met de scherpste pennen.

Schamper zkt. m/v/x met oog voor beeld.
We beloven plechtig dat we geen repor-
tages meer maken over het paargedrag
van Noord-Amerikaanse zoogdieren.

Kon je er niet aan weerstaan om
iets in dit kadertje te tekenen?
Kom ons magazine opfleuren met
je cartoons en illustraties!

Elke maandag om 20u in studentenhuis de Thermanal
Contacteer ons via Facebook of op schamper@schamper.ugent.be

Expensive noodles

DOOR DAAN VAN CAUWENBERGE

Het is zaterdagavond en ik zit veel te dure noedels te eten in het centrum van Oxford. Ik heb juist zo'n twintig minuten zitten overleggen

met een vriendin wat we nog

zouden kunnen doen met de rest van onze avond (tip: plan nooit iets met een filosoof) en ze heeft me net zover gekregen met haar mee te gaan naar de Oxford Union. Voor de mensen die niet iedere avond naar documentaires op Canvas kijken: de Oxford Union is een stokoude en zelfingenomen debateerclub waar iedere week een andere internationale bekendheid komt spreken. Stel

“

Ik moest gewoon
mijn verschillen even
aan de kant zetten

je een kasteelzaal voor met een politicus of intellectueel op het podium en in het publiek de toekomstige politici en intellectuelen.

Ik ben niet zo'n grote fan van de hele Oxfordcultuur.

Voor mij hoeft niet ieder gebouw afkomstig te zijn uit de 16e eeuw of hoeven de ogen van geportretteerde, dode intellectuelen niet in iedere gang op me neer te kijken. Ik voel me veel meer op mijn gemak in de lompe gangetjes van de Blandijn waar maatpakken even zeldzaam zijn als een stipte student. Het is dus waarschijnlijk overbodig om te zeggen dat ik een beetje sceptisch stond tegenover de Oxford Union.

Het onderwerp lag me ook al niet erg goed: een bespreking van de invloed van **John F. Kennedy**. Begrijp me niet verkeerd, het is niet dat ik Kennedy een slechte president vind of zijn leven oninteressant, maar een drie uur lange speech over iemand die je 'wel oké vindt', is problematisch. De sprekers waren een kers op de taart: **Kerry Kennedy**, een vrouw die al haar hele leven vecht tegen

haar achternaam, en **Jeffrey Sachs**.

Bij de economie- of geschiedenisstudenten doet de naam Sachs waarschijnlijk wel een belletje rinkelen. Zo ook bij mij op die zaterdagavond, maar het was pas toen ik in die balzaal zat en zijn gezicht zag, dat ik me herinnerde vanwaar ik zijn naam kende. Professor Sachs is de econoom die toezicht hield op de herstructurering van de economie in Polen en Rusland na de val van de Sovjet-Unie. Het is waarschijnlijk alweer overbodig om uit te leggen dat hij dat niet erg goed heeft gedaan.

Dus daar zat ik dan in een luxueuze zaal met de man die verantwoordelijk was voor het casinokapitalisme die kwam spreken over een president 'die ik wel oké vond'. Maar wat volgde was een van de beste speechen over politiek die ik in mijn korte leven al heb mogen aanhoren. Levendige fragmenten van mevrouw Kennedy werden aangevuld met historische analyses van meneer Sachs en langzaam maar zeker veranderden ze mijn beeld van de allang dode democraat. Wat mij vooral trof was de beschrijving van de correspondentie tussen president Kennedy en **Nikita Chroesjtsjov**, leider van de Sovjet-Unie. Beiden schreven voortdurend brieven naar elkaar die door niemand anders gelezen mochten worden, zodat eerlijk en open contact tussen de twee mogelijk was. Wat de twee ook van elkaar mochten denken, ze waren zo gebrand op vrede dat ze hun verschillen aan de kant wouden zetten en een eerlijk gesprek wouden aangaan.

Toen meneer Sachs dat verhaal aan het vertellen was, lachte mijn vriendin naar me met een slinks lachje alsof ze al had geweten dat hij dat zou zeggen. Ze had gelijk gehad in dat restaurantje; ik moest gewoon mijn verschillen even aan de kant zetten. "Told you so."

Fortlaan 93: een adres aan de rand van het legendarische Citadelpark. Dat is de uitvalsbasis van Laura Praet. Een huis, een concept, een bijeenkomst van artistieke vrienden.

“

Ik zou met Fortlaan93 heel graag uitgroeien tot een internationaal begrip

De Gentse Laura Praet is een echte creatieve duizendpoot. Ze omschrijft zichzelf als een freelance researcher, een begrip dat jobs als styliste en artistic director bij WeCanDance omvat. Haar laatste vindingrijke idee heeft tot de schepping van Fortlaan93 geleid.

VIJF VRIENDEN, VIJF ONTWERPEN

FL93 is een online galerie. Door haar job als freelancer, bezoekt Laura vele steden en komt ze in contact met de meest uiteenlopende interesses en jobs. Hier houdt ze verschillende vrienden aan over die haar kunstzinnige talent delen. Het zijn precies die vrienden waarvoor FL93 een platform vormt. Daaruit werd eind vorige maand 'serie 001' geboren.

In totaal werden er vijf designs in beperkte oplage ontworpen door mensen die de afgelopen jaren Laura's pad kruisten. Zo creëerde **Jonas Van Put** een designzetel, bedacht **Delphine de Somer** 'the daddy dress' en ontwierp Gents model en modeontwerper **Cesar Casier** een bomberjacket. Alle items worden online verkocht. De rode draad doorheen 'serie 001' is het tijdloze aspect dat de producten met zich meedragen. Fortlaan93 omschrijft het als volgt: "Custom made or random treasures, a universe proposing one of a kind items."

ONE OF A KIND

Doorbreken in de creatieve sector is geen evidentie; het is een harde wereld en je tijd in de spotlight kan in een oogwenk voorbij zijn. Je publiek blijven boeien en snel met vernieuwende ideeën komen is een must. Laura's concept is origineel, maar zijn haar oplagen niet te beperkt? Is een uniek item werkelijk datgene waar we naar op zoek zijn in een wereld die gestuurd wordt door massaconsumptie? Laura geeft toe dat het inderdaad geen gemakkelijke

opgave is. Toch heeft ze er goede hoop op dat het concept op lange termijn zichzelf zal kunnen voeden. Om het publiek aan te spreken doet ze beroep op een PR-bureau, maar gebruikt ze eveneens zelf sociale media. In een samenwerkingsverband - zoals hier het geval is - blijkt het gemakkelijker om een groter publiek te bereiken. In de modewereld zien we meer en meer de tendens om krachten te bundelen. Het gemeenschapsgevoel is groot. "Samen staan we sterker dan alleen", lijkt tegenwoordig het credo. Steeds sneller vervelen we ons en zijn we zaken beu. Eenzelfde merk met telkens andere ontwerpers, uitwerkingen en invullingen lijkt hier de geschikte oplossing voor. Deze mening trekt Laura over de hele lijn door. De vrijheid en het feit dat geen enkele dag dezelfde is, spreekt haar het meest aan als freelancer. "Zo blijf ik scherp en *excited* voor wat komt. De uitdaging en de weg is altijd anders", verduidelijkt ze. Met Fortlaan93 zou ze graag uitgroeien tot een internationaal begrip. Aan een 'serie 002' mogen we ons dus zeker verwachten.

EEN WETENSCHAPSFESTIVAL OVER BREIN & BEWEGEN

OVER BREIN & BEWEGEN

I-BRAIN & SPORT

26.11.2017

INFO & PROGRAMMA:
BREINWIJZER.BE

13U—18U
GRATIS TOEGANG

ZEBRASTRAAT 32, GENT
DAG VAN DE WETENSCHAP

ADVERTENTIE

**BEZOEK
ONS OP DE
BUITENLAND-
BEURS 26/11**

Taalreizen overal ter wereld

Verbreed je horizon

Geert De Soete

Proffen op zondag

DOOR KASPER VAN PARYS

Als hij na het vastleggen van Rik Van De Walles kiescampagne nog tijd over heeft, en zich op die momenten niet met fotografie bezighoudt, is Geert De Soete ook decaan van de Faculteit Psychologie en Pedagogische Wetenschappen.

HOE BENT U BEGONNEN MET FOTOGRAFIE?

Al sinds mijn humaniora hou ik me bezig met fotografie en het ontwikkelen van film. Dat heeft een tijdje stilgelegen, maar met de opkomst van de digitale fotografie heb ik die hobby's weer opgenomen.

HOE VAAK BEOEFENT U UW HOBBY?

Tijdens de week is het bijna onmogelijk. Ik trek weleens foto's ter gelegenheid van een evenement. Voor de Ice Bucket Challenge van de ALS-Liga waren er bijvoorbeeld vier professoren die een ijzig bad hebben genoten en ik gefotografeerd heb. Fotografie maakt ook altijd een belangrijk deel van mijn vakantie uit.

HEEFT U DE FOTOGRAFIE ZIEN EVOLUEREN?

De technologie is tegenwoordig zo geavanceerd dat je zelfs met een gewone smartphone al heel ver geraakt. Het is allemaal toegankelijker dan vroeger. Toen - en ik heb het meegemaakt - moest je je dia's per post opsturen om ze te laten ontwikkelen. Daarop moest je dan een week of twee wachten. Het feit dat je nu onmiddellijke feedback krijgt, verschillende zaken kan proberen én het eigenlijk niets kost, heeft de drempel enorm verlaagd. Het nadeel van deze zeer toegankelijke technologie is dat er veel minder wordt nagedacht dan vroeger. Toen kostte een foto veel geld en pasten er maar 36 op een filmrolletje. Nu kan je 36 foto's maken op een paar seconden tijd. Vroeger werd meer aandacht besteed aan compositie en lichtinval, maar nu gaat men veel sneller vanalles uitproberen. In de laatste twee jaar zijn er meer foto's gemaakt dan tijdens alle periodes voorheen.

HEEFT U EEN VOORKEUR VOOR BEPAALDE OBJECTEN OF ONDERWERPEN?

Zoals een fameuze fotograaf ooit stelde: het is mijn specialiteit om niet te specialiseren. Als ik in de zomer op vakantie, zal ik vooral foto's van

wildlife maken, maar evengoed van architectuur of evenementen. Wat ik ook graag nog eens zou vastleggen, is het noorderlicht.

Zijn er bepaalde figuren naar wie u opkijkt?

De klassieke landschapsfotografen en mensen zoals Cartier-Bresson hebben het pad geëffend. Zij slaagden erin om met zeer beperkte apparatuur, en na zeer lang nadenken, indrukwekkende zaken te verwezenlijken. Voor de film had je platen. Zulke een plaat kostte heel wat werk, dus werd er zeer zorgvuldig mee omgesprongen. Als je met platen werkte, kon je ook niet meteen zien of de belichting goed zat of niet. Dat was veel moeilijker dan nu, want fotografie was toen een enorm technisch métier waarin men zich vooral focuste op de lichtinval en compositie.

WELKE MEERWAARDE BIJEN KLASIEKE FOTOTOESTELLEN TEN OPZICHTE VAN SMARTPHONES?

Het feit dat je verwisselbare lenzen hebt, je kan werken met een groter diafragmaopeningen, en de *shallow depth of field* hebt (een object scherpstellen op de voorgrond, *red*) er is, maakt een enorm verschil. Klassieke fototoestellen bieden veel meer mogelijkheden, al is het vaak zo dat je net creatiever bent door jezelf beperkingen op te leggen.

WAT TREKT U HET MEEST AAN IN FOTOGRAFIE?

Het feit dat je iets kan creëren waarbij je, zeker nu, onmiddellijke feedback krijgt en veel nieuwe dingen kan proberen. De grote truc van fotografie is om het licht goed in te schatten. Kijk maar naar de etymologische oorsprong van het woord: 'schrijven met licht'. Je leert op een andere manier kijken. Je kan trouwens ook bezig zijn met fotografie zonder toestel. Wanneer je op een vergadering zit te wachten, kan je kijken hoe het licht valt, waar de zon zit.

“

Het is mijn specialiteit om niet te specialiseren

“

Het nadeel van de toegankelijke technologie is dat er veel minder wordt nagedacht

It's Alive!

CARDIOLOGIE VOOR DUMMIES

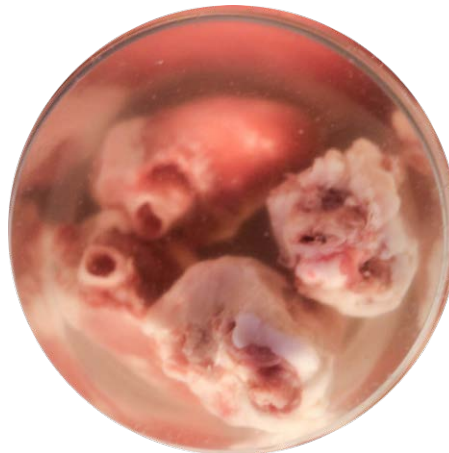
FOTO'S EN TEKST DOOR EMILIE DEVREESE

Heb jij er altijd van gedroomd om harten sneller te doen kloppen, maar ben je niet zo'n Don Juan? Dan kunnen wij je helpen met onze snelcursus 'Cardiologie voor mensen die niet geslaagd waren voor het ingangsexamen Geneeskunde!' Les 1: reanimatie van een kippenhart.

Een gewone dinsdagnamiddag in de Albert Heijn. Terwijl ik me een weg probeer te banen tussen hipsterkoppeltjes die treuzelen bij avocado's, valt mijn oog op een bakje kippenhartjes. Net zoals elke week vraag ik me af welke soort mensen zo nu en dan iets hebben van: goh, vandaag heb ik weleens zin in wok met kippenhartjes. Normaal gezien neem ik ze nooit mee, mijn puur 'wetenschappelijke' interesse ten spijt. Een heel bakje kopen om er gewoon eens eentje te ontleden? Zo'n weirdo ben ik nu ook weer niet. Tot nu. Ik vroeg me immers al een tijdje af wat er met zo'n kippenhartje zou gebeuren mocht je er stroom doorjagen. Zou het samentrekken zoals die kikkerbeentjes in dat beruchte biologie-experimentje van **Galvani**? Zou er weer een hartslag te zien zijn of zou het eerder langzaam versmeulen of - nog spectaculairder - ontploffen? Zeer relevante vragen, zoals u zelf wel kan merken. Het bakje gaat dus voor één keer het mandje in. In naam van de wetenschap.

DIY-REANIMATIESET

Het idee is dus om een kippenhartje met elektrische stimulatie opnieuw te doen kloppen. Zeer ambitieus, ik weet het. Mijn beperkte medische kennis zou in feite al voldoende moeten zijn om te

beseffen dat je een hart dat vermoedelijk al stilstaat, begint te degenereren en al een hele tijd geen zuurstof meer gehad heeft, niet meer aan de praat kan krijgen. Maar wie weet? Een kip is toch een lagere

diersoort? Als je een kikkerbeentje kunt laten spasten, dan moet dit toch ook lukken? Zeker wel. We gaan er gewoon voor. Ik rep me dus naar de dichtstbijzijnde doe-het-zelf-zaak en koop er een batterij van negen volt, een scholierenkitje met een lampje en een rood en zwart draadje en setje krokodillenklemmetjes, want dat is zo ongeveer wat ik me nog herinner van de lessen Technische Opvoeding. Nu we al het nodige hebben, is het tijd om het experiment van start te laten gaan.

De redactie wordt heel even omgetoverd tot een geïmproviseerd lab. Terwijl de hartjes in een bekertje water ontdooien, peuter ik enkele centimeters isolatie van de draadjes zodat de koperdraad vrij komt te liggen. Achteraf gezien was dit waarschijnlijk niet nodig, maar wat weet ik? Daarna probeer ik de draadjes aan de krokodillentakken te bevestigen en wikkel ik een van de draadjes met veel geklungel rond een hart. Het andere draadje - dat als de aarding moet dienen -

prik ik ergens achteraan in het hart. Het kost heel wat moeite om deze constructie te behouden, want het hartje is glibberig en glijdt voortdurend weg, waardoor de draadjes niet blijven zitten. Uiteindelijk zit het eerste hartje vol gaatjes, waardoor ik er een tweede bij moet nemen. Bij de tweede poging lukt het me ongeveer om het hartje in de gewenste positie te krijgen. Nu is het zover: het hartje wordt aan de batterij gekoppeld en ... Er gebeurt niets. De teleurstelling is groot, maar we zetten door. Intussen is mijn helper binnengekomen. Hij stelt voor om de krokodillenhaakjes eraf te halen en de draadjes eens gewoon tegen het lampje en de batterij te houden, wat wel werkt. Het probleem ligt dus niet bij de elektriciteit, maar toch mislukt onze derde poging, wat wel logisch is. Degeneratie en zuurstoftekort, *remember?* Wel jammer van de krokodillenhaakjes; die hebben me toch bijna zes euro gekost.

SALTY DIMITRI

Op Youtube ga ik vervolgens op zoek naar de gouden tip. Natuurlijk zijn er geen experimentjes met kleine hartjes te vinden, maar een filmpje van het experiment met de kikkerbeentjes lijkt de antwoorden op onze problemen te

bieden: zenuwen en zout. Om kikkerbeentjes te laten samentrekken, wordt de nervus ischiadicus immers gestimuleerd. Zoals we allemaal wel weten, geven de zenuwen elektrische impulsen door aan de spieren, waardoor die samentrekken. De n. ischiadicus vertrekt bij de mens (en ook bij de kikker) vanuit de onderste ruggenwervels, of de lumbale wervelkolom, en loopt langs de achterkant van het dijbeen. Heb je trouwens ooit al eens meegemaakt dat je benen beginnen te slapen wanneer je hurkt? Dat is omdat je zitbeenknobbels, of je ossa ischii, de nervus ischiadicus afklemmen, waardoor er dus een zeer minimale zenuwschade optreedt. Minder slavsquatten dus, lieve Dimitri's en Olga's! Kikkers hebben deze zenuw dus ook en door die te prikkelen, probeert men de

“

Ik vroeg me al een tijdje af wat er met zo'n kippenhartje zou gebeuren, mocht je er stroom doorjagen

gastrocnemius of de kuitspier te doen samentrekken. Omdat de zenuw tegen dan echter al aan het afsterven is, en dus niet meer goed geleidt, lukt dat niet altijd even goed. Zout, zoals u zich misschien uit de lessen chemie herinnert, is ook een goede geleider en kan dus de oplossing bieden. (*ebdem?*)

ZOMBIEHART

Terug naar ons hartje: we hebben misschien geen zichtbare zenuw, maar wel zout om het hartje royaal mee te bestrooien. En ja hoor: bij de volgende poging horen we het sissende geluid van verbrandend vlees en zien we een schuimachtige substantie rond ons draadje verschijnen. Er gaat dus stroom door het hartje! Maar daarmee zijn we nog niet

tevreden: wij willen een hartslag zien en liefst zo snel mogelijk, want het doosje hartjes begint een kwalijke geur over de redactie te verspreiden.

Aangezien we weten dat dat misschien iets te hoog gegrepen is, gooien we het voor onze laatste poging over een andere boeg: we snijden het hart onhandig open met een scalpel dat eigenlijk eerder voor huidweefsel bestemd is en gaan op zoek naar het linkeratrium, in de hoop daar de arterioventrale zenuwknoop te vinden en die te prikkelen. Nu het hartje open in het schaalje ligt, menen we alvast het tussenschot of het septum tussen het linkeratrium en het linkerventrikel en het septum tussen de ventrikels zelf te kunnen ontwaren. Opnieuw gooien we een flinke lading zout over het hart en tasten we met de draadjes naar een mogelijk prikkelbare zone. Het weefsel lijkt op het eerste gezicht vooral te verbranden en op zich kunnen we ook al besluiten dat we toch een leuke DIY-coagulator gemaakt hebben. Maar dan zien we het wonder geschieden: een miniscuul vezeltje begint heel even in snelle schokjes samen te trekken, onafhankelijk van de beweging die onze bevende parkinsonshanden al veroorzaken. Lang duurt het echter niet, want al na enkele seconden is het weefsel doorgebrand. Maar toch: er was een onafhankelijke trilling (of dat geloven we toch). Missie half geslaagd, dus!

R2D2 als collega

DE OPMARS VAN ARTIFICIËLE INTELLIGENTIE EN COBOTS

DOOR ARTHUR JACOBS, EMILIE DEVREES

CARTOON DOOR EMILIE DEVREES

Na jarenlang zwoegen ben je helemaal klaar om de arbeidsmarkt te veroveren met je onovertroffen skills ... En dan blijkt dat je droomjob overbodig is geworden door artificiële intelligentie. Zijn we gedoemd op de arbeidsmarkt van de toekomst, of valt het allemaal nog wel mee?

Robots heb je in alle soorten en maten: van schattige, hulpvaardige Wall-E's tot hyperintelligente productiemonsters die met veel plezier onze kansen op de arbeidsmarkt oppeuzelen. In het kader van de tentoonstelling 'Hello, Robot.', een van de Out-Of-The-Box-tentoonstellingen in samenwerking met de Universiteit Gent, organiseert denktank GentM maandelijks een debatavond rond robotica. 'Robots en Werk', waarin Robovision-CEO **Jonathan Berte** getuigde over zijn toekomstvisie, mocht de spits afbijten.

"Could a robot do your job?" luidt de vraag nog voor je het Designmuseum betreedt. Hij wordt gesteld door een spandoek dat over de Jan Breydelstraat reikt. Het is een prangende vraag. Een groot deel van de taken waar mensen hun leven aan wijden, kan efficiënter, beter en goedkoper uitgevoerd worden door machines. Er gaat geen maand voorbij of het journaal steekt van wal met berichten over een zoveelste ontslaggolf. Het beeld dat vandaag bestaat is dat vooral laaggeschoolde jobs in de industriector getroffen worden, maar niets is minder waar: ook de zogenaamde 'white collar jobs' voor hoogopgeleiden, zoals accountants en juristen, komen in de gevarenzone. "We bevinden ons in een overgangperiode. Ook radiologen en juristen kunnen binnenkort

vervangen worden", vertelt Berte. Zijn bedrijf, RoboVision werkt immers volop aan nieuwe methoden om het potentieel van robots te vergroten via artificiële intelligentie.

“

Masale werkloosheid zou weleens de hoeksteen van de maatschappij van de toekomst kunnen worden

DEEP LEARNING

RoboVision bouwt zelf geen robots, maar biedt bedrijven de technologische know-how aan om over te stappen op geautomatiseerde productie. Het bedrijf is gespecialiseerd in 'Deep Learning' en geeft zo als het ware een 'brein' aan de machines. Deep Learning is een techniek waarbij machines aan de hand van een 'neuraal netwerk' in staat zijn om zelf input te interpreteren en oplossingen voor een bepaalde taak te bedenken. Hun probleemoplossend vermogen is dus niet meer op 'als x, dan y'-algoritmes gebaseerd, maar geeft robots de mogelijkheid om meer parallel en zelfstandig te 'denken'.

Een van de pronkstukken van RoboVision zijn de zelflerende plantjesrobots die bij Florensis in Dordrecht geïnstalleerd zijn. Deze machines plukken jonge plantjes van een band en planten ze vervolgens in kleine potjes, zonder de plantjes te beschadigen. Wanneer er nieuwe plantjes over de band rollen, hebben de robots zichzelf na slechts 50 seconden al een techniek om met de nieuwe plantjes om te gaan aangeleerd.

COBOTS

Ook het psychologische aspect wordt niet uit het oog verloren. In de toekomst zal 'werken' gedomineerd worden door onze robotachtige kompanen en zal de mens het risico lopen zich niet meer thuis te voelen op zijn geautomatiseerde werkplek. Wanneer al je co-werkers gemene computers zijn en de HR-manager er ook een is, dan kan je als gepeste werknemer echt geen kant meer op. Om die reden ontwierp Berte samen met **Jan De Coster** van Slightly Overdone een communicatieve robot die een vriendelijke, menselijke indruk opwekt: de cobot WALT staat opgesteld in een Audi-fabriek in Brussel en het gerucht gaat de ronde dat hij zo goed geïntegreerd is dat hij de bijnaam

'baby Geert' gekregen heeft. De robot heeft immers een vrolijk 'smiley-face' gezicht en hij kan worden aangestuurd met behulp van gebaren. De robotrevolutie kan enkel slagen als de mens zich als homo faber gewaardeerd en belangrijk voelt. "Het is een kwestie van de juiste balans tussen efficiëntie en humaniteit te vinden", vat Berte samen.

Daarnaast doet ook de verhoogde veiligheid het humeur van de werknemers veel goed. Vroeger werden arbeiders en robots gescheiden door veiligheidskooien, omdat de 'oliedomme' machines geen sensoren hadden om de menselijke arbeiders mee op te merken, wat tot

“

Het is kwestie van de juiste balans tussen efficiëntie en humaniteit te vinden

levensgevaarlijke situaties kon leiden. Maar ook hier biedt de technologie soelaas. Moderne robots zoals WALT zijn door hun thermische sensoren daarentegen volstrekt ongevaarlijk voor hun baasjes. Het is meestal bevorderlijk voor de werksfeer als de kans op overlijden daalt.

SOCIALE DUMPING?

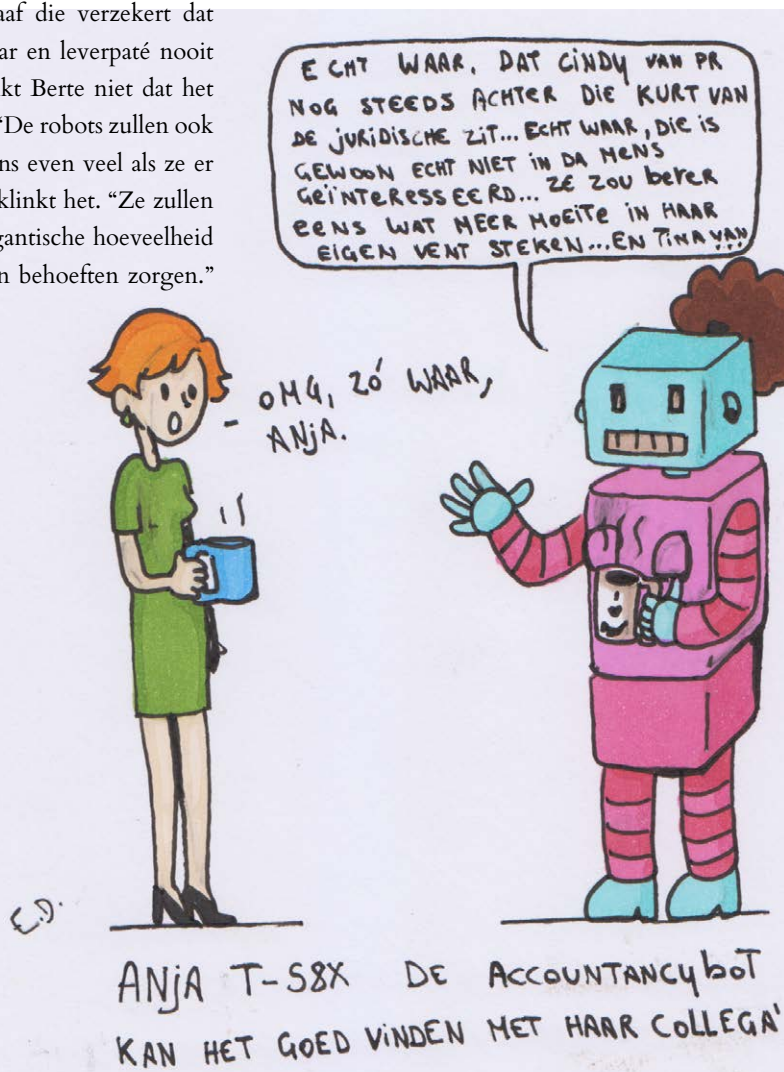
Het gaat dus om machines van een heel ander niveau dan de assemblage-eenheden die Fords in elkaar schroeven ten koste van Limburgers. De nieuwe generatie AI kan zelfstandig leren, patronen herkennen en problemen oplossen. Kortom, ze kan zich net als een mens gedragen, maar dan zonder onze beperkte hersencapaciteit. "De toekomst zal er heel anders uitzien dan de samenleving vandaag", verzekert Berte. Jobs die voorlopig nog een menselijke hand vereisen, zoals boekhouder en chirurg, kunnen moeiteloos door de mensachtige robots worden uitgevoerd.

Bovendien eisen ze geen loon, houden ze zich niet aan de 38-urenwerkweek en maken ze een pak minder fouten dan vermoeide werknemers op een maandagochtend. Automatisering is als het ware de ultieme vorm van sociale dumping, waar zelfs **Marianne Thyssen** geen vat op heeft.

ROBOPOLY

Massale werkloosheid zou dus wel eens de hoeksteen van de maatschappij van de toekomst kunnen zijn. Dat klinkt beangstigend wanneer we het met de bril van vandaag op bekijken, maar het schept ook een enorm potentieel. Wanneer je even wegdroomt, stel je je een maatschappij voor waarin niemand meer hoeft te werken en we allemaal de hele dag lekker niets doen: *il dolce far niente*. Iedereen beschikt over een persoonlijke robotslaaf die verzekert dat onze voorraad kaviaar en leverpaté nooit opdroogt. Toch denkt Berte niet dat het zo'n vaart zal lopen: "De robots zullen ook jobs creëren. Minstens even veel als ze er deden verdwijnen", klinkt het. "Ze zullen immers voor een gigantische hoeveelheid nieuwe producten en behoeften zorgen."

De nieuwe jobs zullen wel een heel andere skillset vereisen volgens Berte: "Het is belangrijk dat het onderwijssysteem zich aanpast aan de nieuwe jobs. Voorlopig is het nog veel te veel lijstjes van buiten blokken. Daar heb je niets aan, dat kunnen robots toch veel beter. Het onderwijs zou zich meer moeten focussen op de psychologische ontwikkeling van de mens, op hoe hij leert, op wat de leerlingen echt interesseert. Creativiteit en ICT-vaardigheden moeten centraal staan in het nieuwe systeem." Er zijn nog meer hindernissen voor een geslaagde robotica-revolutie. "Er is inderdaad een zeker risico op monopolievorming". Momenteel is het merendeel van de spits technologie geïnstalleerd bij een beperkt aantal kapitaalcrachtige multinationals en wanneer de robots plotseling veel productiever worden, is het te laat voor de anderen om aan te sluiten. Het moge duidelijk zijn: *the future is now*.

Bitcoins, het nieuwe goud?

BETALEN WE BINNENKORT ALLEMAAL MET BITS EN BYTES?

DOOR WOUT VIERBERGEN, LUNA NYS, KASPER VAN PARYS

The next big thing, of een onvermijdelijke zeepbel? De waarde van de bitcoin is op nog geen vijf jaar tijd met factor 600 gestegen, en de hype is niet te stoppen. Wat de toekomst zal brengen, weet niemand, maar het potentieel van Bitcoin en andere blockchain-toepassingen valt niet te onderschatten.

Dat de waarde van de bitcoin door het dak gaat, is een understatement. Dat het een soort online munt is, hebben de meesten intussen ook al uitgevogeld. Toch dringen zich nuances op tegenover een 'gewone' munt.

GOUDKOORTS

De prijs wordt bijvoorbeeld louter door de wet van vraag en aanbod bepaald,

“

Met Bitcoin ben je nog steeds niet helemaal anoniem

zeker gezien het eindige aantal bitcoins. De munt steunt op een zelfregulerend netwerk zonder centraal orgaan. Kunstmatig geklooi door centrale banken en vliegtuigen vol geld voor familieleden zitten er dan niet meer in. Velen overwegen te investeren in dit nieuwe goud, terwijl grote (inter)nationale instellingen waarschuwen voor de talloze scams

bij cryptocurrencies, die als paddenstoelen uit de grond schieten.

BLOKKEN MAAR

God schiep de aarde, maar God mag weten wie **Satoshi Nakamoto** is. Nakamoto is een pseudoniem voor de persoon of groep personen die in 2009 de eerste blockchain implementeerde. Bitcoin zag daarmee het levenslicht. Zoals de naam doet vermoeden, vormt een ketting van blokken het fundament van de bitcoin. Elke blok in de ketting verzamelt transacties. Wanneer je een aantal bitcoins wil overdragen aan iemand, wordt deze transactie doorgestuurd naar verschillende miners in het netwerk. Talloze gespecialiseerde computers investeren vervolgens enorme rekenkracht om deze transacties te verpakken in een blok, dat dan onherroepelijk cryptografisch gekoppeld wordt aan het laatste blok in de blockchain. Miners, de computers die deze blokken vormen, delven als het ware bitcoins op. In ruil voor de hun ter beschikking gestelde rekenkracht ontvangen ze 12,5 bitcoins. Deze beloning halveert echter elke vier jaar en er zijn maar een eindig aantal bitcoins: 21 miljoen. Bovendien is de bitcoin fraudebestendig. Bij de kleinste

wijziging aan een 'verpakte' transactie zal de koppeling met andere blokken verbroken worden.

BANKEN? WEG ERMEE!

Niet enkel poogt de bitcoin het digitale goud te worden, het bedreigt ook banken. Iedereen met een computer kan zich immers aansluiten op het Bitcoin-netwerk en transacties verifiëren. De overdracht gebeurt rechtstreeks, zonder tussenkomst van een derde. Een mooie illustratie van 'cut out the middle man', dus. Of je nu met bitcoins een pintje wil bestellen of geld wil sturen naar je vriend in Nieuw-Zeeland, er zijn geen tussenkosten en de transactiesnelheid gaat zeker veel sneller. Deze evolutie baart de banken dus terecht zorgen.

THE LEGAL SIDE

“In België bestaat er geen wettelijke regeling rond Bitcoin. Is het een betaalmiddel of niet? Dat is ongedefinieerd. We laten het wel toe, maar een echte regelgeving is er niet”, steekt **Jelle Janssens**, professor in de Criminologie, van wal. “In het Gentse zijn er al verschillende jaren bedrijven met Bitcoin bezig en

er zijn zelfs dure sportwagens mee gekocht. Illegaal is het dus zeker niet”, vervolgt Janssens. “De Europese Commissie onderzoekt cryptocurrencies al lang, maar ziet de anonimiteit van de munt als een probleem. Ze vrezen immers dat criminele ondernemers hier gretig gebruik van zullen maken, al ben je met Bitcoin nog steeds niet helemaal anoniem.” Het hoeft geen betoog dat overheden niet zo tuk zijn op gedecentraliseerde systemen die ze niet kunnen controleren en mogelijk hun gezag ondermijnen. Technologieën zoals Bittorrent en Tor hebben echter al bewezen dat peer-to-peer-netwerken makkelijk kunnen overleven zonder centraal bestuur of overheidscontrole. Probeert de overheid het netwerk aan banden te leggen, dan groeien er vaak, zoals bij de Griekse waterslang Hydra, voor elk afgehaakt hoofd twee hoofden in de plaats aan.

HET IS NIET AL GOUD WAT BLINKT

Naast de vele voordelen die de bitcoin met zich meebrengt, dienen er zich bijna onvermijdelijk ook nadelen aan. De munt mag dan wel ontworpen zijn rond een gedecentraliseerd netwerk, in de praktijk kunnen we gewag maken van een gecentraliseerd gedecentraliseerd systeem. Omwille van schaalvoordelen bundelen kleine miners hun krachten om zo meer blokken te verwerken. Op zich vormt dat geen probleem, maar het aandeel van de drie grootste groeperingen bedraagt ondertussen meer dan 51% van de rekenkracht op het netwerk. Een meerderheid is vereist om een blok te verifiëren en dus voldoende om het netwerk naar je hand te zetten. De energievervlindende factor van het Bitcoin-netwerk is een ander probleem. Nu al verbruikt dit netwerk

zo’n 0,11% van de wereldwijde energievoorziening. Omgerekend kun je met de energiekost van één transactie een week lang je huis van stroom voorzien. Nodeloos om te stellen dat Visa en andere internationale betaalmechanismen vandaag een pak zuiniger zijn. Misschien toch niet de beste aanvulling op je ecologische beleggingsportefeuille.

Denk verder ook maar tweemaal na voordat je je vrienden hun pintjes laat terugbetalen met bitcoins. Net als goud is Bitcoin momenteel een vrij log betaalmiddel. Voor kleine, snelle transacties is het niet interessant en zijn er meer geschikte alternatieven onder de vele cryptocurrencies te vinden.

Bovendien ligt het Bitcoin-netwerk nu onder het vuur door vele spam-transacties, nutteloze transacties die enkel de transactiesnelheid vertragen en de transactiekosten de pan uit laten swingen. Hoe kleiner de transactie die je uitvoert, hoe harder dat doorweegt. Tijdens de voorbereiding van dit artikel betaalden we voor een paar drankjes op café - in casu de Molotov - al snel een paar euro's aan transactiekosten, wat moeilijk op kan tegen het contant geld of bancontact met zijn beperkte transactiekosten. Transacties met een hogere fooi verkrijgen een hogere prioriteit in de verwerking. Onze pintjes mogen dan al lang verteerd zijn, een week later staat de transactie nog steeds in de wachtrij om verpakt te worden in een blok en aan de ketting te hangen. Het lijkt dan ook aangewezen om te blijven feesten in euro's. Deze trage verwerking brengt dan ook een enorm gevaar met zich mee: bij een gebrek aan kennis over dit procedé kan je makkelijk in de luren gelegd worden en is het mogelijk dat je je

bitcoins nooit zult ontvangen.

Het is duidelijk dat Bitcoin en andere blockchain-ondernemingen nog in hun kinderschoenen staan, met de bijbehorende kinderziektes. Toch hebben deze technologieën op verschillende plaatsen in de wereld al een positieve impact op vele mensenlevens, en in de toekomst zal blockchain volgens sommige visionairs niet meer weg te denken zijn. *Fasten your seatbelts*, de bouwblokken van morgen worden vandaag gedelfd!

“
Met de energiekost
van één transactie
kan je een week
lang je huis van
stroom voorzien

ER IS NIET LANGER ALTIJD EEN ROTTE APPEL

In de Verenigde Staten is sinds kort een appel te koop die niet meer bruin wordt na contact met de buitenlucht. De appel is als genetisch gemodificeerd organisme vooral bijzonder door het doel van zijn modificatie. De meerderheid van de gemodificeerde organismen zijn immers bedoeld om het productieproces efficiënter te maken. Deze modificatie is daarentegen louter voor de consument bedoeld: nu kunnen we een voorgesneden appel kopen en hoeven we dat zelf

niet meer te doen. Dit is echter nog maar het begin van consumentgerichte modificaties aan voedsel. De appel is in die zin een test om te polsen of de consument positief staat tegenover GGO's waarvan de manipulatie zo duidelijk is. Rationeel is dat niet, aangezien we dagelijks gemodificeerde voeding eten. Maar ja, wie gelooft nu nog in de homo economicus?

CURIEUS

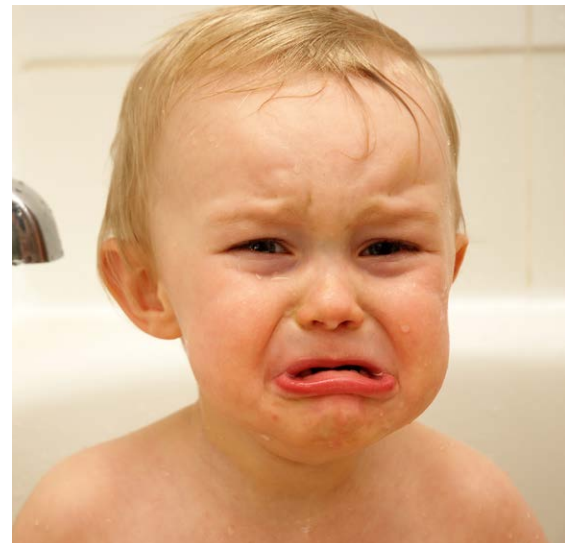
Als je van je leven in de Westhoek passeert, is het niet **Marie Curie** die je er zal wervinden. Honderd jaar geleden had je misschien meer kans. Over wondervrouw Curie is natuurlijk al het een en het ander geschreven. Zo was ze niet alleen de eerste vrouw die de Nobelprijs won, ze was ook de eerste persoon die er twee won in twee verschillende disciplines, fysica én chemie. Tijdens de eerste wereldoorlog kreeg Curie een oproep van een dokter aan het front die om materialen en

medicijnen vroeg. Tot ieders verbazing kwam ze persoonlijk met haar dochter naar Ieper om röntgenfoto's te maken. Naarmate de oorlog vorderde, zamelde Curie steeds meer middelen in om uiteindelijk twintig mobiele röntgenmachines aan te schaffen. Die werden bemand door speciaal opgeleide vrijwilligers. In totaal heeft Curie dertig missies aan het front voltooid en zo de behandeling van gewonde soldaten aanzienlijk vereenvoudigd.

CRY BABY, CRY BABY

Als je dit leest ben je hoogstwaarschijnlijk ooit een kleine huilende baby geweest, en hopelijk had je ook een moeder die zich toen over je ontfermde. Die kans is heel groot aangezien huilende baby's bij vrouwen een hersenactiviteit teweegbrengen die resulteert in het vastpakken van of communiceren met het kind. Volgens een recente studie is deze reactie universeel. Interessanter nog is de hersenreactie bij de vaders: waar het horen van een wenende baby bij vrouwen

onmiddellijk een hersenreactie tot gevolg heeft, is dit bij mannen niet het geval. De mannelijke hersenen reageren kalm op het horen van de huilende baby. Het moedergevoel zit dus blijkbaar ingebouwd in onze hersenen. Volgens mijn grootmoeder verklaart dit dan ook waarom mijn grootvader altijd door het gehuil van hun baby's sliep.

OMDAT *film* ONZE
PASSIE IS

Studio Skoop

5 CINEMA'S + FILMCAFÉ

Auteurs- en wereldfilms in de beste omstandigheden

Digitale cinema in een uniek kader

En een vree wijs café met 'coole' drank en muziek

'BLADE RUNNER 2049' van Denis Villeneuve
FOTO

Sint-Annaplein 63, 9000 Gent | Tel: 09 225 08 45

info@studioskoop.be | www.studioskoop.be | volg ons op en

VERZAMELBEURS

26/11, ICC

BEURS - Hipsters aller landen, vereenigt u! Eind november vind je in het ICC niet één, niet twee, niet drie, maar wel vier beurzen die op hetzelfde moment allerlei hippe spulletjes aanbieden: je vindt er platen en cd's van alle genres, de computerbeurs maakt al je hard- en software dromen waar, en als het materiaal op de fotografiebeurs je niet zou overtuigen, dan misschien wel de vintage modeltreinen, -boten, of -vliegtuigen.

WARHOLA

29/11, VOORUIT

CONCERT - Het hoeft niet altijd **Bazart** te zijn, soms heeft een mens of een zaal aan **Warhola** meer dan genoeg. Vorig jaar kwam **Oliver Symons** met een nieuwe EP 'Aura', en dat recent werk laat hij u graag nog eens horen in de concertzaal van de Vooruit. Ook rapper **Glints** heet u graag welkom voor nog meer elektronische invloeden die avond.

PODCASTFESTIVAL

2/12, NEST

FESTIVAL - Wie het even gehad heeft met de standaard radiozenders en Spotify's stalkerige suggesties, kan voor wat andere strelingen voor het oor binnenkort in NEST terecht. Voor de tweede keer wordt daar het Podcastfestival georganiseerd, een dag met een interessant programma vol verhalen en muziek. Ook op donderdag en vrijdag kunnen podcastliefhebbers er al terecht voor twee inleidende avonden.

THE PHOTOGRAPHIC I

T.E.M. 7/01, S.M.A.K.

TENTOONSTELLING - De tentoonstelling 'The Photographic' poogt aan te tonen hoe fotografie in ons leven niet gewoon een leuke toevoeging is, maar ook structuur brengt. Het toont hedendaagse fotografie in actuele kunsten, terwijl fotografie in de wereld van nieuwe media vaak als historisch wordt bestempeld. Het digitale en het analoge kunnen echter samenkomen, en doen dat dan ook in het eerste deel van dit project.

"Ich habe mich ziemlich in Gent verliebt"

MILO RAU OVER GENT

NTGent heeft een nieuwe artistieke leider, en wel een Zwitser die vooral bekend staat om zijn politieke performancekunst. Wij konden hem ontmoeten in de foyer van 'zijn' theater.

DOOR LAURA MASSA, JOLINE VERMEULEN

FOTO'S DOOR SHAUNI DE GUSSEM

De Zwitser studeerde Sociologie, Germaanse en Romaanse en is ook docent in de theaterwetenschappen. In de Duitstalige wereld is zijn naam bijna synoniem met subversief theater, een genre dat hij het liefst opvoert op plekken die niet voor de hand liggen. Ten gevolge van die keuze is Rau niet meer welkom in Irak, Congo en Rusland. "De lijst wordt steeds langer," vertelt hij, "maar dat verandert misschien wel als er nieuwe machthebbers zijn. De macht komt sowieso in andere handen te liggen, maar de kunst blijft. Al zijn Kabila en Poetin wel al langer aan de macht dan ik verwacht had (*lacht*)."

LIEBE ZUR KRISE

U bent aangesteld als nieuwe artistieke leider van NTGent. Voor uw komst waren er enkele problemen, zowel op artistiek als op financieel vlak. Zo verliet onder meer Wim Opbrouck na vele jaren het gezelschap. Hoe bent u met die meningsverschillen omgegaan?

"Over de artistieke problemen heb ik eigenlijk helemaal niets opgevangen. Mijn vorige stukken werden dan ook niet in NTGent opgevoerd, maar in Campo en de Vooruit. Met NTGent stond ik toen nog niet echt in direct contact, maar

door hier te werken ben ik wel van de stad gaan houden. *Ich habe mich ziemlich in Gent verliebt*. Mijn voorganger, **Johan Simons**, kende ik natuurlijk wel al. Wat ik van de problematiek begrepen heb, is dat er achter de coulissen helemaal geen

ruzie is. In de realiteit gaat het om een meningsverschil dat de media absurd hebben opgeblazen.

Wat het financiële plaatje betreft, zijn er natuurlijk wel problemen (*wijst al lachend naar de defecte verwarming*). Het is

"

Mijn imago zet mensen weleens op het verkeerde been

evenwel niet verwonderlijk dat er in een toneelhuis dat al 40 jaren bestaat eens iets misloopt. De twee 'donkere' jaren stellen niet veel voor als je de hele geschiedenis van NTGent bekijkt. Het is nu gewoon belangrijk dat we de organisatie financieel weer op poten krijgen. Volgens mij heeft NTGent de perfecte grootte om dat te doen lukken: niet te klein, niet reusachtig, en zo ideaal voor de touren en avantgardistische stukken die we plannen. Hierdoor is het ook mogelijk om samen te werken met mijn eigen productiehuis. Door middel van dergelijke coproducties en subsidies van Europa ben ik van plan om met NTGent internationale stukken tot stand te brengen en op tour te gaan. Op vlak van problemen lijkt het mij trouwens typisch Belgisch om bij elk probleem 'crisis' te roepen. *Es gibt eine Liebe zur Krise, glaube ich.* Ook in de politiek is dat hier het geval; misschien hoort het zo te zijn in het hart van Europa? In de Duitse stadstheaters heerst er effectief een permanente crisis, omdat de infrastructuur slecht uitgebouwd is. Berlijn reageert daar hysterisch op. Het valt wel eens voor dat een theater in Duitsland het vijf jaar lang zonder financiële directeur moet stellen, maar in Berlijn roept men na twee weken al een crisis uit."

Wat zijn op gebied van thema's de grote verschillen tussen België en het Duitstalige gebied?

"In Duitsland en Zwitserland voeren we heel vaak klassiek theater op. Zo worden er in Zürich elke avond stukken van Shakespeare of Schiller gespeeld voor 800 mensen. In de theaterwereld zijn er twee modellen: enerzijds is er het officiële circuit, anderzijds zijn er de vrije producties die bijvoorbeeld op festivals worden opgevoerd. Hier

in België is er geen Staatstheater dat de normen oplegt en Belgen zijn performancekunst gewoon. Het gebrek aan een opgelegde structuur vind ik dus net positief."

PUNKATTITUDE

Zijn er Belgische acteurs naar wie u opkijkt?

"Ja, veel van mijn favoriete acteurs zijn Vlamingen of Nederlanders: Johan Leysen, Els Dottermans, Sarah De Bosschere ... Ook veel jonge acteurs die ik hier ontdek, vind ik best goed. Hier kunnen acteurs zowel de rollen van de grote klassiekers vertolken als zichzelf zijn. Duitse, hoogopgeleide acteurs komen minder los van hun stukken. Als ze op dagelijkse basis Schiller moeten spelen, kan dat natuurlijk moeilijker anders.

“

Zensur ist sehr lebendig

Dat werkt enorm in op de acteurs en regisseurs.

De puristische Belgische theaterstijl die zeer invloedrijk was in de jaren 90 - ook in het Duitstalige gebied - is eigenlijk uit gebrek voortgekomen. Er waren geen middelen: geen lichtdesign, geen bühne, geen kostuums. Men had geen rol, geen literatuur meer. Als reactie daarop heeft Tom Lanoye toen bijvoorbeeld Shakespeares teksten herschreven, in plaats van enkel kleine aanpassingen te doen. Dat is een punk-attitude die voor mij *extrem belgisch* is. Op zo'n manier proberen wij nu ook te werken. Ik heb me bijvoorbeeld voorgenomen om elk stuk dat we als performance produceren, ook in een oorlogsland te zullen opvoeren. In Duitsland zou zoiets nooit lukken."

Haalt u inspiratie uit het verleden of uit de actualiteit?

"Zolang het traumatische nog voelbaar is, maakt het voor mij niet uit hoe lang geleden iets gebeurd is. Het Nationaltheater in Weimar vroeg me enkele jaren geleden om een stuk over de goelag - ook al 70 jaar geleden - te schrijven, maar er leven nog steeds mensen in Rusland die dat meegemaakt hebben. Toen ik in Moskou aankwam om aan mijn research te beginnen, vernam ik dat Poetin ook processen had gevoerd en nam ik de beslissing om daarmee aan de slag gegaan. Ik heb toen het actuele boven het historische gekozen omdat het in principe om hetzelfde ging. In mijn volgende stuk, 'Oresteia', speelt de actualiteit ook indirect een rol. Het plan is om dat stuk, dat over bloedwraak gaat, op te laten voeren in Noord-Irak. Het is relevant om zoiets daar te spelen, waar mensen leven wier moeder vermoord is of die andere gruwelijkheden hebben

meegemaakt."

Hoe belangrijk vindt u provocatie? Wat wil u daarmee teweegbrengen?

"Mijn imago zet mensen weleens op het verkeerde been. Sommigen zijn verrast als er niemand sterft op de Bühne, terwijl ik ook minimalistische stukken maak. Anderen verwachten dan weer dat ik enkel politieke stukken schrijf, terwijl ook dat niet het geval is. Wat ik ook opvoer in Duitsland, ik weet van tevoren welke critici er wat over zullen schrijven. *Der Spiegel* en *Süddeutsche Zeitung* vinden mijn werk *immer Scheiße*, of toch in 90% van de gevallen. Volgende week komt mijn film 'Kongo Tribunal' in de zalen, en ik weet al wat ze daarover zullen zeggen: dat ik te moralistisch of te belerend ben. Daarom is het verfrissend om met een schone lei te beginnen in Gent. De critici hier hebben geen idee van wat ik de laatste vijftien jaar gedaan heb."

CENSURDEKENTJE

Theater is in Europa soms nog onderhevig aan censuur. Maakt u in zo'n geval aanpassingen, of is het te nemen of te laten?

"*Zensur ist sehr lebendig*. '5 easy pieces' (Rau's stuk over Marc Dutroux, gespeeld door kinderen, *red.*) hebben we voor veel Europese steden moeten aanpassen. In de originele versie doet een van de kinderen - die helemaal nog geen borsten heeft - haar t-shirt uit. In Frankrijk hebben we dan bijvoorbeeld moeten afspreken dat ze haar t-shirt zou aanhouden. Die aanpassing was miniem, want ik wou haar niet het gevoel geven iets fouts gedaan te hebben. In België had men gek genoeg geen bezwaar tegen de scène. Dat toont ook weer jullie vrije geest aan (*lacht*)."

U heeft voor uw werk ook in Brussel gewoond. In eerdere interviews liet u zich wel overwegend negatief uit

over de Europese hoofdstad.

"Ik heb inderdaad in Schaarbeek geleefd. Dat was nog de periode voor daar een exodus naar Syrië begon. Voor 'The Civil Wars' (Rau's stuk over jonge Syriëstrijders en hun vaderfiguren, *red.*) hield ik me toen al bezig met jihadisme. Toch was dat geen moeilijke of sombere periode. Ik hou van België, in Zürich had ik - zonder tegen Zwitserland te zijn - niet willen werken. Het is aangenamer om af en toe 'vreemd' te zijn in een land. Zwitserland beschikt wel over goede structuren die ik naar Gent probeer te vertalen, maar het karakter is er toch vrij kleinburgerlijk. Ik ben een extreme Gent-fan omdat je hier alle uitersten vindt: enerzijds zijn er de antieke gebouwen, anderzijds is de stad enorm levendig."

Om af te sluiten: hoe zou u het theatersituëren in de actuele context van onder meer de #MeToo-affaire en de zaak-De Pauw?

"Ik heb het gevoel dat het theater een kleine familie is waarin iedereen elkaar vertrouwt. Zo brengen acteurs vaak hun kinderen mee naar de set. Ik denk dat iedereen daar bij elkaar zijn woord over kan doen (NTGent heeft zelf al twee vertrouwenspersonen in dienst, *red.*). In de theaterwereld is het natuurlijk wel zo dat alle hogere posities door mannen bezet worden. Zolang die hiërarchie niet afgebroken wordt, zal het probleem niet opgelost geraken. Er is echter wel verbetering op komst: in Duitsland is intussen één op vijf theaterdirecteurs een vrouw. Ik wil natuurlijk niet ontkennen dat mannen zich beter moeten beginnen gedragen."

Wat staat er vandaag nog op uw programma?

"Ik vertrek nu naar Brussel om een casting te doen voor een stuk over 'De stomme van Portici' dat hier in mei zal lopen. Daarvoor ben ik nog op zoek naar een zwarte operazangeres."

"

Elk stuk dat we als performance produceren, zullen we ook in een oorlogsland opvoeren

"Ik heb de goelag meegemaakt in Oost-Vlaanderen"

DOOR LAURA MASSA

Schrijver Pol Hoste wou eigenlijk muzikant worden, maar mocht dat niet van zijn militant communistische ouders. De Kommunistische Partij heeft hem vervormd, maar niet klein gekregen. "Ik ben een vrolijke jongen gebleven", vertelt de 70-jarige ons op de site waar vroeger 't Keetje stond.

In dat café, een berucht rood bolwerk, sleet hij dan ook vele uren van zijn studententijd. Het was een plek waar linkse intelligentsia, Antwerpenaars, en mislukte kunstenaars elkaar in de ogen keken en dronken op een betere wereld. De artistieke lat lag volgens Hoste niet bijzonder hoog: "Zelfs een boomstronk kon de cafébaas prachtige kunst vinden." Toch kwamen er ook legendarische stamgasten langs, zoals de schrijver **Louis Paul Boon**.

ZWARTE OPVOEDING

Dat Gent van de jaren 60 was dan ook een heel ander milieu dan Hostes thuissituatie. Zijn jeugd in Lokeren was schrijnend. "Ik heb de goelag meegemaakt in Oost-Vlaanderen. Tot mijn zestiende werd ik door mijn vader

drie keer per dag afgeranseld, als systeem, zonder dat ik iets verkeerd had gedaan. Dat was wat ze noemden een 'zwarte opvoeding'. Mijn ouders waren stalinisten; ze bleven overtuigd van hun gelijk en deden gebeurtenissen als de Hongaarse Opstand van 1956 af als propaganda. Pas in '68 is daar een kentering in gekomen." Een positieve spilfiguur in Hostes jeugd

“

Laat ons eens twee
legislaturen een vrouwelijke
regering hebben

was **Rosa Michaut**. Zij was een vriendin aan huis - ook communistisch, maar minder totalitair. Bovendien stond ze open voor verschillende culturen. Ze

had meteen oog voor de schrijfsels van de toen dertienjarige Hoste. "Ik vond het wel mooi dat een 40-jarige vrouw toen geïnteresseerd was in de gedichten van een kind, die achteraf niet veel voorstelden. Het was wel een tragische figuur, klein en gebocheld, omdat ze op haar veertiende door haar echtgenoot van een tafel was gegooid. Ooit heeft ze mij meegenomen naar **Janneke**, Boons vrouw. Een vrouw die iets gelezen had, was toen vrij zeldzaam. Toch wil dat niet zeggen dat Rosa een vrijdenker was, ook zij bleef loyaal aan de communistische partij. De kritiek van binnenuit kon helemaal niet getolereerd worden."

IDEOLOGIEKRITIEK

Die kritische kijk liet hij niet achterwege. Niet in zijn studie Germaanse ("totaal niet wetenschappelijk") en niet in zijn literaire werken. Ideologiekritiek werd één van zijn voornaamste drijfveren. "De grote bedoeling is om de particulariteit te overstijgen, naar het algemene. Dat probeer ik ook momenteel in mijn stuk over Molenbeekse jongeren. Ze groeien op in een cultuur waar de jongens alles mogen, en meisjes binnen moeten blijven. Dat loopt onherroepelijk fout." Ook seksuele intimidatie en misbruik moeten volgens hem binnen een bepaald systeem gekaderd worden. "Iedereen beschermt zichzelf en dekt misbruik toe. Dat sluit je in groepen van mensen niet uit. Het zit historisch zo in elkaar: in bedrijven,

universiteiten, overal waar een hiërarchische relatie heerst. Daarom heeft het volgens Hoste geen zin om enkelingen daar uit te halen en hen vast te pinnen op hun gedrag. "We moeten veeleer een mentaliteit blootleggen en wijzigen, maar dat bereiken is heel moeilijk. Ik denk niet dat je door iemand te schorsen direct die mentaliteit verandert. Ik zal nu een vergelijking maken die niet helemaal opgaat: het is alsof je iemand die een misdaad begaan heeft, ophangt op de Korenmarkt. Dat zal het criminele gedrag niet uitsluiten. Je stelt een voorbeeld, maar de graven van Vlaanderen hebben constant zulke voorbeelden gesteld. De vraag is voor mij: 'Hoe wijzigt een mentaliteit zich in de loop van de tijd?' Het was vroeger voor arbeidsters onmogelijk om in een fabriek te werken zonder zich door de meester te laten verkrachten. Dat behoort nu niet meer tot de geplogenheden, het is zelfs strafbaar. De nieuwe generaties fulmineren nu tegen praktijken van intimidatie en zullen ook die mentaliteit veranderen."

VROUWELIJK ENKELVOUD

Vrouwelijke figuren zijn bijzonder talrijk in het oeuvre van Pol Hoste. Hij geeft toe dat het feminisme hem daarbij geïnspireerd heeft. "De tragische positie van de mens komt naar mijn gevoel zeer sterk tot uiting in de positie van de vrouw. Mijn boek *Vrouwelijk enkelvoud* is daar inderdaad een voorbeeld van. Ik heb in mijn jeugd heel veel machomannen gezien. In mijn idee zijn vrouwen veel veelzijdiger. Vrouwen praten met elkaar over alle mogelijke zaken. Toen ik in Engeland verbleef in een gastgezin, observeerde ik er vrouwen tijdens *tea time* onder het mom van Engels te leren. Ik schreef alle woorden op die ik niet verstond, maar intussen had ik ook de finesses mee waar zij over spraken. Mannen daarentegen praten alleen over

gevoelige zaken tegen vrouwen, niet tegen andere mannen, want dan kan het vermoeden ontstaan dat ze homo-erotische neigingen zouden hebben. Dat is natuurlijk een vooroordeel, maar ik heb altijd een zeer groot vertrouwen gehad dat vrouwen de politiek beter zouden maken. Laten we eens een experiment doen – het is natuurlijk een seksistische opmerking, dat weet ik – maar laat ons eens twee legislaturen een vrouwelijke regering hebben, daar riskeren we nu toch niet veel mee? Ik denk dat de politiek veel socialer zou zijn, en veel breder zou uitstralen naar alles wat met cultuur en opvoeding te maken heeft."

“

Kritiek van binnenuit kon helemaal niet getolereerd worden

HOERNALISTIEK

"Ik schrijf omdat dat geen lawaai maakt", zegt Hoste opeens cryptisch. Hij verduidelijkt: "Ik wil niet over mijn werk praten met mensen die niets weten over literatuurwetenschap, omdat ik met literatuurwetenschap bezig ben in mijn werk. Dat is de reden waarom ik geen of weinig interviews geef; je kan toch ook niet verwachten dat je zomaar een kernfysicus zou kunnen verstaan. Die wil ook niet praten met iemand die ergens een opvatting heeft over wat kerncentrales zijn. Mensen zeggen dan: 'Zo een dikke nek'. Awel ja, ik heb een enorm dikke nek! (*lacht*) Ik heb een voorstel gedaan aan de universiteit om het met hen te hebben over een wetenschappelijke benadering van literatuur, maar het antwoord was 'dat ze niet naar de lezing konden komen, omdat Filologica een quiz had.' Ik dacht

dat er studenten zouden zitten die geïnteresseerd zouden zijn in tekstanalyse, maar ze zullen hun eigen weg wel zoeken, zoals ik dat ook gedaan heb." Hoste heeft hetzelfde wrange gevoel bij de media: "Journalisten moeten vaak voorgeven dat ze jou heel interessant vinden. Mijn boek is dan vaak slechts een opstapje om het over een actueel onderwerp te hebben. Dat is geen journalistiek, maar "hoernalistiek". Ik moet uiteraard wel vriendelijk blijven, en hopen dat er een charmerende foto bij zal komen (*lacht*)."

Verscholen in een mengelmoes van stad en mens, zijn ze met veel: de gemeenschappen in Gent. Zonder versterde begrips-definities of hoogdravende identiteitsvragen wagen we hier een poging om hun een gezicht te geven.

DOOR SARAH VAN MEEL

Een fijngeletterde vermenselijking van een caleidoscoop. Beter kan de veelzijdige schrijver **Stephan De Winter** niet omschreven worden. Met een kleurig taalgebruik schetst het vertrouwde gezicht uit de folkgemeenschap honderduit zijn honderdeneen interesses. Boeiend volk in de folk!

Op of in welk Gents gebouw zou men u een ballade mogen brengen?

Op de Graslei staat er een gebouw, het Marriott Hotel, met op de gevel twee gouden zwanen die van elkaar weggijken. Het feit dat ze van elkaar weggijken, betekent dat dit vroeger een bordeel was. Mocht iemand vanuit dit gebouw een ballade voor me kunnen spelen, dan zou dat zeer mooi zijn.

Welk lied mag absoluut niet door de boxen schallen tijdens uw begrafenis?

Geen schlagermuziek of **Enya**. Mijn moeder legt Enya elk jaar op tijdens de kerstperiode, die voor haar midden oktober start en eind januari eindigt.

Guilty pleasures bestaan niet: welke ietwat foute schijf doet uw dansbenen telkens onbeschaamd alle richtingen uitslaan?

Ik ben gek op het dansje dat **Wim Helsen** opgevoerd heeft tijdens zijn zaalvoorstelling 'Het Uur van de Prutser' op 'A far l'amore comincia tu' van **Raffaella Carra**. Ik heb het nadien ingestudeerd en telkens als ze het draaien, ben ik niet van de dansvloer weg te slaan. Echt hilarisch!

Met welke historische figuur zou u een onenightstand wel zien zitten?

Louter voor intellectuele stimulatie kies ik **Emmy Noether**. Schrijf dat maar op (*lacht*). Aan het begin van de twintigste eeuw heeft ze de grootste bijdrage aan de wiskunde en fysica geleverd

en de relativiteitstheorie van **Einstein** theoretisch onderbouwd.

Tot stof zijt gij wedergekeerd: welke kunstenaar mag uw reïncarnatie onder handen nemen?

Ik zou er helemaal vermangeld uitkomen als ik voor **Arnulf Rainer** zou kiezen, een van mijn favoriete kunstenaars. Hij maakt vrij macaber werk waarbij hij zichzelf vastbindt en daarrond schildert. Misschien dat ik toch eerder voor een artiest zou kiezen die mij atletischer zou kunnen scheppen, een artiest uit de classicistische periode (*lacht*).

Kim Jong-un en Trump zitten rond een tafel: welk boek deelt u uit / welke muziek legt u op om de twee onrustige zielen met elkaar te verzoenen?

'*Sidharta*' van de Duitse auteur **Herman Hesse**, een boek dat gaat over de zoektocht naar zelfkennis en geluk in het leven. Qua muziek kies ik voor symfonie nr 3 van **Gorecki**, waarin het menselijk lijden centraal staat.

Kwestie van het gat in onze cultuur te dichten: wie of wat wordt schromelijk onderbelicht?

Een film die heel weinig mensen kennen, maar die ik wel uitzonderlijk vind, is '*Kokuhaku*' of '*Confessions*' van **Tetsuya Nakashima**. Het is een heel tragisch werk met een enorme climax, echt schitterend.

Welk citaat zou uw autobiografie mogen inleiden?

Een citaat dat me goed kenmerkt komt van **George Orwell**. Hij schreef: "Perhaps one did not want to be loved so much as to be understood". Ik parafraseer dit als 'misschien wilden we eerder begrepen dan bemind worden'. Als ik een boek schrijf, vind ik het belangrijker dat mijn lezers me begrijpen dan dat ze me appreciëren.

FILM // THE KILLING OF A SACRED DEER

DOOR SHAUNI DE GUSSEM

Na 'Dogtooth', 'The Lobster' en nu ook 'The Killing of a Sacred Deer' kunnen we wel zeggen dat de films van regisseur **Yorgos Lanthimos** consequent geen steek houden, en dat terwijl zijn personages net steeds naar die steek op zoek zijn. In zijn nieuwste neemt Martin (**Barry Keoghan**) revanche op dokter Steven Murphy (**Colin Farrell**) omdat Murphy Martins vader niet heeft gered in een operatie. Murphy's vrouw (**Nicole Kidman**) en kinderen dreigen onverklaarbaar ernstig ziek te worden, en om een kosmisch evenwicht te herstellen wil Martin Murphy de verplichting opleggen om één familielid te vermoorden en zo te voorkomen dat iedereen sterft. Hoe dat medisch mogelijk is, kan Lanthimos geen jota schelen; hij legt niets helemaal uit. Het gaat dan ook niet om de

waarheid, maar over hoe de personages wankelen in hun percepties. Want naast zijn masochistische stijl in uitgestreken hilarische absurditeit, zoekt Lanthimos ook steeds naar de harmonie tussen logica en emotie. Hoewel de acteurs enkel een topspel geven en de filmesthetiek weergaloos is, raakt de film geregeld zoek in zijn eigen wereld en dreigt het slachtoffer te worden van zijn eigen afstand; een moeilijk koorddans aangezien de fysieke en emotionele afstand net het intrigerende is. Lanthimos neemt een klassieke Griekse tragedie – een ode aan zijn roots – spint er een paar metaforen en filosofische vragen rond, en laat dit onderzoekje in de menselijke natuur uitlopen in een voor zijn doen bedaarde maar angstaanjagende conclusie.

BOEK // DO ANDROIDS DREAM OF ELECTRIC SHEEP?

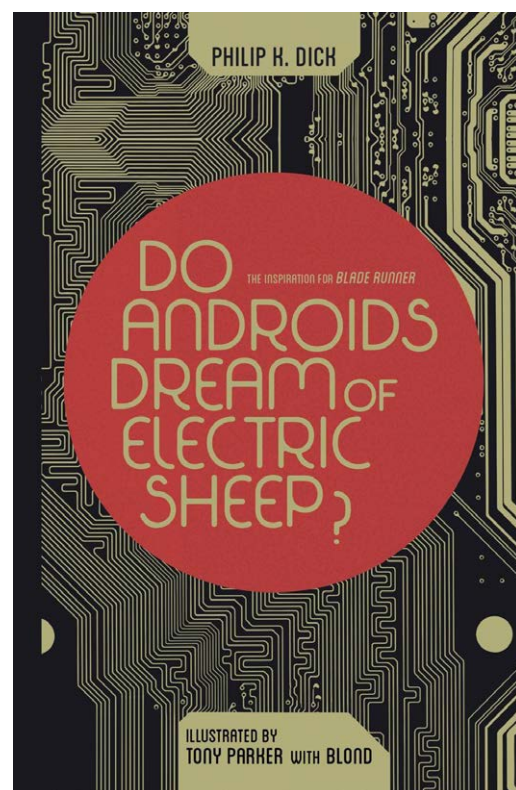
DOOR DAAN VAN CAUWENBERGE

Het gebeurt maar zelden dat een boek erin slaagt om zowel een vlijmscherpe kritiek te uiten op zijn tijd als om symbool te staan voor diezelfde tijdgeest. Ik denk dan bijvoorbeeld aan meesterwerken als 'Don Quixote', een van de bekendste boeken uit zijn tijd over een ridder die een grote middelvinger opsteekt naar alle ridders die hem voor waren. Of ik denk aan 'Gulliver's Travels', een klassiek Brits pareltje dat de lezer ervan probeert te overtuigen om paarden boven de Engelse aristocratie te verkiezen.

Iedereen is waarschijnlijk vertrouwd met de scifiklassieker 'Blade Runner', en de weinigen die dat nog niet waren, zullen het ondertussen vast wel zijn door de vele nerdy lofzangen op zijn recente sequel, 'Blade Runner 2049'. En de lofzangen zijn terecht: zowel de prequel als de sequel zijn hoogtepunten in onze

nog steeds korte cinematografische geschiedenis.

Slechts weinig mensen weten echter dat er achter deze films een boek schuilgaat. 'Do androids dream of electric sheep?' is een erg kort boekje dat eigenlijk al het hele plot samenvat in de titel. Toch ben ik altijd geneigd deze kleine, overschaduwde roman op dezelfde hoogte te plaatsen als andere dystopische meesterwerken zoals '1984' en 'Brave New World'. De literaire achtergrond van de 'Blade Runner'-films zit dus vervat in een erg brutaal boekje dat zich waagt aan nog veel meer filosofische thema's dan zijn broers van het grote scherm. Religie, empathie, plicht, dierenliefde en kapitalisme komen allemaal aan bod. Voor wie interesse heeft: hier zit een nieuwe Don Quixote verstopt.

“Het was nooit onze wens artikel 101 in te roepen”

CONTROVERSE ROND ONDERWIJSEVALUATIES GAAT NUCLEAIR

Karel Puyenberg, studentenvertegenwoordiger, voert al enkele maanden een verbeten strijd tegen onderwijssevaluaties die de Raad van Bestuur verplicht gemaakt heeft. Na onbestaande onderhandelingen ontzegde de RvB hem vorige week zaterdag de toegang tot de elektronische leeromgeving Minerva.

Enkele maanden geleden keurde de Raad van Bestuur van de UGent het vernieuwde Onderwijs- en Examenreglement (OER) goed. Per artikel 101 riskeren studenten die de onderwijssevaluaties niet invullen voortaan tijdelijk de toegang tot Minerva te verliezen. Karel Puyenberg, studentenvertegenwoordiger, vond dit van meet af aan onaanvaardbaar. “Een vreselijke zaak. Onderwijssevaluaties dienen dicht bij de student te staan. Deze van bovenaf opleggen is een aanfluiting van de democratie. De autonomie van de faculteit komt in het gedrang”, aldus Puyenberg in een eerder interview met deze rubriek.

Puyenberg besloot daarop eigen onderwijssevaluaties uit te sturen. Van het verwijt dat deze onofficiële onderwijssevaluaties weinig representatief waren, trok hij zich weinig aan: “Hoezo zouden mijn eigen onderwijssevaluaties niet legitiem zijn? Iedereen kan ze

van het internet afprinten en invullen. Zelf werk ik geregeld met Facebookpolls om de input van de studenten die ik vertegenwoordig te vragen. Zij hebben mij verkozen om dit programma uit te voeren, dus voer ik het uit.”

Niettegenstaande geruchten over inbeslagnames van formulieren, tilde de universiteit naar eigen zeggen niet zwaar aan de onofficiële evaluaties: “Studenten weten dat deze onderwijssevaluaties geen enkele waarde hebben. Wat ons betreft, gaat het om een actie van een verdwaalde studentenvertegenwoordiger met lelijk haar. Misschien had ik dat laatste niet moeten zeggen.”

Het invoeren van artikel 101 staat, alsnog volgens de universiteit, dan ook los van Puyenbergs activisme. Puyenberg weigerde immers de officiële evaluaties in te vullen. “De student in kwestie hield zich niet aan de regelgeving en moet nu de gevolgen

dragen”, klinkt het centraal. “Het was nooit onze wens artikel 101 in te roepen. We roepen mijnheer Puyenberg dan ook op de kalmte te bewaren en de onderwijssevaluaties alsnog in te vullen.” Rechtsgeleerden stellen evenwel in vraag of het meesterlijk geschreven artikel 101 wel ruimte laat om de zaak-Puyenberg zo eenvoudig af te handelen. “Uit de bewoordingen van de artikels 100 en 101 leren we dat de universiteit ‘kwaliteitscontrole van het onderwijsgebeuren’ als ‘noodzakelijk voor de bewaking en verdere optimalisatie van het academisch onderwijs’ beschouwt. Combineer dat met artikel 2 van het Tuchtreglement voor Studenten, en puur wettelijk kan je niet uitsluiten dat Karel Puyenberg voor een tuchtcommissie zal moeten verschijnen.”

Volgens geruchten week Puyenberg ondertussen uit naar Antwerpen. De Nieuwe Universiteit Antwerpen (N-UA) ontkent enige betrokkenheid: “Als Karel Puyenberg al in Antwerpen zit, dan is dat zeker niet op uitnodiging van de N-UA.” Puyenberg zelf bleek niet bereikbaar voor commentaar.

DE AVONTUREN VAN RIKKIE EN MIEKSKE

Old chaps, Steven Pyck uit 2de bachelor rechten kan nog op Minerva maar heeft zijn onderwijsevaluatie van Rechtsmethodiek niet ingevuld. Dit is een ernstige situatie, heren. De serieuze onze Universiteit is in gevaar. De virtuele stok achter de deur blijkt een breekbare twijfel te zijn. Voor we het weten verwacht men volkorenspaghetti in de Brug.

Breek me de bek niet open. Vorige week had ik nog een boze moeder aan mijn kantoor. Alsof het plots niet meer oké is om af te spreken met een duiveke uit eerste bach om haar de diepere betekenis van Marcuse uit te leggen. Alleen. Bij mij thuis. Met een goed glas wijn. Of twee. Naakt. Die hele #metoo is een heksenjacht geworden. Enkel gedege-nereerde sodomieten gebruiken Twitter.

Kom kom Pür gen, er zijn belangrij-ker zaken. Ik heb deze bad boy mee voor iedereen die nog over mij bitcht op twitter. Na negen maanden is het tijd voor rechtvaardigheid.

Om te beginnen, ik weet dat we allemaal afgeleid wa- ren door de benen van Anne. Lang, zacht, elegant als een hinde. Volmaakt. Naakt. Ik heb nudes onder de arm. Hands up high wie ze even wil zien. Trouwens, Brugs spaghetti is voortaan met kippen gehakt. Lekker!

Minisatire

Vanaf volgend jaar loterij met studiepunten

DOOR ARTHUR JOOS

Vlaams minister van Onderwijs **Hilde Crevits** (CD&V) stelt deze week een nieuwe maatregel voor die de competitiviteit van ons land moet verhogen. "Sinds de democratisering van het onderwijs merken we dat steeds meer mensen een diploma hoger onderwijs behalen", vertelt **Katrien Rosseel**, woordvoerder van het kabinet-Crevits. Vicepremier en tevens minister van Economie en Arbeid **Kris Peeters** (CD en V) steunt naar eigen zeggen het voorstel: "Die eindeloze toestroom van West-Vlaamse keuterboertjes en luizig arbeidersgebroed naar onze universiteiten en hogescholen ondermijnt niet alleen de kwaliteit van ons onderwijs, maar brengt ook de veerkracht van onze arbeidsmarkt in gevaar. We hebben onvoldoende laaggeschoolden om

de concurrentie met onze buurlanden te kunnen aangaan."

Volgens Crevits is de studiepuntenroulette haar laatste hoop. "Ik heb werkelijk alles geprobeerd", zucht ze. "Eerst verhoogde ik het inschrijvingsgeld, maar dat weerde gewoon onvoldoende barbaren uit onze hogescholen en universiteiten. Mensen hebben dan wel twee jaar lang voor opleidingen met jobzekerheid gekozen, maar dit jaar heeft de massa zich weer gretig bij de Pol en Soc ingeschreven." Tijdens de Gentse rectorverkiezingen heeft het ministerie een eerste proefproject laten lopen, waarbij studenten studiepunten konden inzetten op de uitkomst van de stemrondes. "Na zes stemrondes was ruim de helft van de Gentse studenten zo gedemotiveerd dat ze

zelf vroegen om aan de band te gaan staan in den Ardo (diepvriesgroentenproducent in het West-Vlaamse Ardooie, red.)."

Denk mee, spreek mee!

ma 20/11 19u werkgroep onderwijs: ijkingsproeven

UGent en KU Leuven willen ijkingsstoets voor alle opleidingen

‘Test verplicht voor wie naar unief wil’

wo 22/11 18u30 werkgroep intern: genderquota

[Home](#) > Artikel > “Nu zijn dat excuustrutten.”

“Nu zijn dat excuustrutten.”

wo 29/11 19u werkgroep studentenverkiezingen

UGent

@ugent

Follow

#UGent-studentenvertegenwoordiger: iets voor jou? #stuver16 ow.ly/Z11TG

GENTSE
STUDENTENRAAD

www.gentsestudentenraad.be

Gentse Studentenraad-lokaal

De Thermanal

Hoveniersberg 24